

**SKRYTÁ RIZIKA
KVANTOVÉ
DÉMONOLOGIE**

PETER HETESÁ

Skrytá rizika

kvantové démonologie

Petr Heteša

Petr Heteša

SKRYTÁ RIZIKA
KVANTOVÉ DÉMONOLOGIE

Copyright © 2019 by Petr Heteša

Illustrations © 2019 by Petr Heteša

Cover © 2019 by Lukáš Tuma

For Czech Edition © 2019 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN: 978-80-7456-458-1

ISBN PDF: 978-80-7456-459-8

ISBN ePub: 978-80-7456-460-4

ISBN Mobi: 978-80-7456-461-1

Petr Heteša

Skrytá rizika kvantové démonologie

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2019

Petr Heteša

v nakladatelství Brokilon

Démoni jsou věční
Nevermore Baltimore
Ruská ruleta
Sex, drogy & cyb'n'roll
Fatal virtual
Stavy nestavy, bytosti nebytosti
Tekuté krystaly (pouze e-book)
Morphin Red
Infico
Nezkoušej na mě zapomenout
Žádná chvíle není poslední
Skrytá rizika kvantové démonologie

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

<https://www.facebook.com/Newchrome-1489496614691805/>

I. část

WINWOOD

I.

Ostré přistání

1.

Nápad oživit lesbický vztah o novou dimenzi, čímž měla na mysli sexuální magii, sdělila Amanda Bianchi své přítelkyni Britney Kahnánové minulý týden u romantické večeře v osmadvacátém patře Silicon Tower. Prostředí k podobným magickým nápadům přímo vybízelo. Seděly na terase nad městem, pod sebou zářivě rozsvícené Baltimore a nad sebou zářivě rozsvícený vesmír.

Britney věděla, že její Amanda je v tomto směru tak trochu ulítlá (a možná to bylo to, co se jí na ní nejvíc líbilo) a že se zajímá o takzvané vyšší duchovno a nadpřirozeno, o UFO, hltá konspirační teorie, jak Zemi ovládají mimozemšťané (a pokud ne oni, tak démoni z astrálu nebo ilumináti), a když má depku,

léčí ji magickými rituály, amulety, zaříkávadly, bylinkami natrhanými za úplňku a podobnými blbinami.

Nicméně o sexuální magii Britney nevěděla skoro nic, ale nápad se jí zalíbil a navrhla, že ho můžou provést hned tentýž večer, což Amanda rázně odmítla, že to teda rozhodně nejde, protože to není jenom tak.

„A co na tom, prosím tě, není jenom tak? Černý svíčky můžeme koupit po cestě ve Walmartu.“

„To asi těžko, holubičko. Já to myslím vážně.“

„Vždyť já taky.“

„Já ale myslím vážně tu magii,“ sdělila Amanda a napila se vína ze sklenice s neuvěřitelně dlouhou stopkou.

Britney v tu chvíli napadlo, jestli to její láska nakonec nechce udělat někde na mýtině v lese, při svitu měsíce pod hejnem nepotýrů a za temného vytí vlkodlaků.

„Nejde jenom o sex,“ dodala Amanda, když postavila sklenici.

„Ne? Já myslela, že jo. Nebo se to jenom tak jmenuje?“

„Vlastně je to taky tak trochu o sexu, ale to není to hlavní. Jde spíš o řízení sexuální energie prostřednictvím mysli.“

„To jako že si o tom budeme jenom povídat a představovat si to?“ zeptala se Britney trochu zklamaně.

„Necháš si to vysvětlit?“

„Samozřejmě, poslouchám tě, kočičko.“

„Jde o generování elementárů na astrální rovině pomocí si-gilární magie.“

Britney pokývala hlavou, jako že rozumí, i když nechápala vůbec nic.

„V podstatě jde o uctívání božstev, kterým přineseš určitou oběť. To, že jako obětina může sloužit i pohlavní akt, při němž dochází k mimořádně velkému uvolnění energií, bylo známo už gnostikům.“

„Aha, konečně se trochu chytám.“

„Elixír připravený s pomocí sexuální magie se používá jako materializační agens pro evokované entity, například evokaci Lilit.“

Britney znovu pokývala hlavou, i když se už zase nechytala.

„Budeme míchat nějaký drinky?“

„Panebože, Britney, buď trochu romantická. Není to žádný míchání drinků. Jde spíš o vyšší alchymii.“

„Promiň, je mi to jasný. Bylinky, které teprve budeme muset sehnat. Proto to nemůžeme udělat dnes večer.“

„A nejde jen o to. Týden předtím musíš zachovat sexuální zdrženlivost, aby bylo nashromážděno dostatečné množství energie. Takže už jenom proto to nejde dneska, protože jsme v pátek měly sex.“

„Aha,“ řekla rádoby chápavě Britney, i když jí to moc nešlo.

Rozhodně ale nechtěla Amandě odporovat, protože její plán vypadal opravdu lákavě (tedy pokud bude celý rituál zakončený sexem, v což Britney pořád doufala).

„Večer před samotným rituálem je potřeba krátce rozjímat o nastávající evokaci. Je totiž nesmírně důležité, aby se její účastníci na průběh řádně připravili a soustředili. Musí si plně uvědomovat, že jejím cílem není sexuální uspokojení, ale celé to slouží pouze jako prostředek pro kontaktování volané entity. Na energii, která se při obřadu uvolní, je nutné pohlížet jako na oběť volané síle. Ta by pak na oplátku měla splnit požadavky účastníků.“

„Co si budeme přát?“

„To se ještě domluvíme. Podle toho, koho budeme vyvolávat.“

„Aha, ono jich je víc?“

„Strašně moc a každá entita je na něco jiného.“

„No dobře. A je to vůbec... teda promiň, možná se ptám blbě... ale dojde v průběhu toho rituálu vůbec na sex?“

„Ale tady už nelze mluvit o sexu,“ rozhorlila se Amanda. „Vždyť jsem ti to vysvětlila. Sex je přízemní záležitost. Tohle je něco víc. Tady vyvoláváš astrální entity. Je to úplně jiná dimenze bytí a existence. Musíš se povznést nad nějaký obyčejný zvířecí sex...“

„Tak jo.“

„Jasně že při tom dojde i na ty primitivní prostředky, jako je orální stimulace, která pak ve finále trvá tak dlouho, až dojde k úplnému vyčerpání.“

(Konečně nějaká dobrá zpráva, pomyslela si Britney.)

„Protože musí dojít k úplně reabsorpci fluid, rozumíš.“

„Jasně.“

„Je třeba spolknout pohlavní sekrety...“

(Super zpráva.)

„...a...“

„Jo, je mi to jasný,“ řekla Britney a položila svoji ruku na Amandinu. „Jasně, láska, jdu do toho.“

2.

Teď tedy Britney Kahnanová vystoupila na State Center z přečpaného vagónu metra a vyjela eskalátorem na horní nástupiště směr Oriole Park. Těšila se. Ještě včera jí Amanda volala, aby se ujistila, zda dodržela nařízenou sexuální zdrženlivost, protože jinak by to prý nefungovalo. Britney ji ujistila, že samozřejmě, i když to nebyla pravda. Je bi a před dvěma dny mezi své tlapky pustila Jonase, který škemral už čtrnáct dnů, a ona navíc už dva měsíce neměla chlapa a chtěla si prostě připomenout, že existuje taky něco jako penis, jehož plusem je skutečnost, že nepotřebuje baterky (a naopak minusem možnost pohodlně regulovat vibrace).

V každém případě se ale naučila instrukce a podrobný scénář

s replikami, které jí Amanda poslala, aby jí celé to magické představení nepokazila, což vůbec nebylo jednoduché. Bude prý nutné dodržet přesný slovosled, protože na to jsou astrální entity háklivé, takže se to dva dny biflovala jako divadelní roli.

Na Divison Street 12, kde Amanda v šestém patře bydlela, se ocitla chvíli před osmou hodinou večer. Naježený obytný blok s osmi sty byty se tyčil nad šesti ulicemi a připomínal vertikálně protaženou včelí plástek se šedesáti šestiúhelníkovými vnitřními atrií. Výtahová kabina obložená růžovým cedrem ji už znala.

„Ahoj, Britney, přeji hezký večer.“

„Čauky,“ odpověděla jí Britney a s rukama v kapsách úzkých riflí se opřela o stěnu.

„Co máte dneska s Amandou v plánu?“

„Ještě nevím. Ale asi budeme čumět na bednu, nebo si dáme nějakou virtuálku,“ hlesla Britney, protože nemínila domovní umělé inteligenci vysvětlovat, co je to magie, když ta na ni určitě nevěří (a už ze své podstaty ani nemůže).

„Pokud byste chtěly něco doporučit...“

„Ne, díky. Rozhodneme se až podle nálady.“

„A máš dobrou náladu?“

Ježíšmarjá, ta je ale otravná. Naštěstí se výtah zastavil a Britney mohla vystoupit.

„Užijte si to obě,“ uslyšela za sebou.

„Bez obav. Ty taky.“

Přešla kolem prosklené stěny atria ke dveřím číslo 18 a přiložila dlaň na čtečku.

„Pojď dál, Britney,“ vyzval ji hlas bytové inteligence a dveře se zasunuly do stěny. „Amy je ve sprše, tak se zatím na chvíli posaď.“

Vstoupila do malé předsínky a skopla z nohou lodičky.

Ze sprchy se ozvala Amanda: „Ahoj, hned to bude.“

„Neměla bych se vysprchovat s tebou?“

„Néé, to nejde... Žádný sex před rituálem.“

„Jasně, energie, fluidum.“

„Přesně tak.“

Britney přešla do obývacího pokoje a nestačila zírat. Po celém bytě byly rozmístěny papíry formátu A4 a na nich různé čmáranice a symboly, z nichž ani jeden jí nic neříkal. A byly všude. Na lampě, na audio stěně, kuchyňské lince, kreslech, skříních, a dokonce i na stropě. Jako by Amanda pořádala výstavku dětských výtvarů.

„Ty bláho... Co to je?“

Sprcha zmlkla.

„Co myslíš?“

„No ty obrázky, nebo co.“

Amanda vyšla z koupelny omotaná ručníkem.

„To jsou sigilia. Je důležité, abys je při obřadu měla pořád na očích, ať se podíváš kamkoli.“

„Aha.“

„Teď běž do sprchy ty a já zatím připravím kuřidla.“

„Cože připravíš?“

„Rozpálím ve čtyřech miskách dřevěné uhlí a na jednu dám amburu, na druhou durman, na další mandragoru a na poslední pryskyřici z topolových pupenů. Potom ještě musíme zapálit čtyři magicky posvěcené červené svíce a posvěcenou bílou křídou nakreslit na zem pentagram. Jo, tady máš ohoz,“ dodala a podala Britney dlouhé červené roucho. „Já budu mít taky takový.“

„Paráda.“

Britney převzala rituální oděv a přešla do sprchy. Dala by si panáka, jenže to Amandin rituál nepřipouštěl. Než odešla z domu, chtěla si ho dát aspoň u sebe, ale na poslední chvíli

si to rozmyslela, protože Amanda by to možná poznala a ona jí dnešní večer rozhodně nechtěla pokazit. V každém případě si ho bude muset dát hned potom. Shodila ze sebe všechno, co na sobě měla, a vlezla pod sprchu. Spustila se automaticky s teplotou vyregulovanou přesně na teplotu jejího těla, kterou si předtím stačila změřit.

„Trochu teplejší,“ poručila si Britney a za chvíli ucítila, jak se k ní z obýváku line vůně doutnajícího dřevěného uhlí.

A hned potom zaslechla: „S tím ohněm opatrně, Amando, je to nebezpečné.“ To se ozvala starostlivá autonomní bytová inteligence.

„Možná bys měla to íčko vypnout,“ zahalekala na Amandu Britney ze sprchy.

„To je jasný, že jo. Stejně jsem to měla v úmyslu, protože by to s ní nefungovalo. Navzájem se totiž ruší.“

„Co se ruší?“

„Astrál s umělou inteligencí.“

No jasně, řekla si sama pro sebe Britney a nastavila tvář drobným vodním kapkám.

3.

Evokační rituál (anebo magické představení bez obecenstva) trval už dvacet minut a obě na sobě ještě pořád měly rudé roucho, z čehož Britney začínala být nervózní a přestávala se soustředit na své repliky. Nejradši by se na Amandu vrhla hned a strhala z ní tu rudou nádheru.

Amanda teď stála před ní uprostřed pentagramu, zatímco ona klečela s hlavou zvrácenou dozadu a zírala na sigilia na stropě.

„Já, šarlatová nevěstka, jsem hylé tajného elixíru a zakázané krve,“ slyšela Amandu a potom ucítila slabý závan zvířené

Amanda teď stála před ní uprostřed pentagramu, zatímco ona klečela s hlavou zvrácenou dozadu a zírala na sigilia na stropě.

vzduchu, jak se z její šarlatové nevěstky konečně svezlo to příšerné roucho.

No konečně!

„Skrze mne,“ recitovala dál dramatickým hlasem Amanda, „se dokonává Velké dílo.“

Britney se na ni zespodu podívala. Amanda rozpažila ruce se vztyčenými palci, zaklonila hlavu, roztáhla nohy a vystrčila pánev.

„Poznáváš mě, šarlatovou nevěstku v hermetickém sanktu kenomatu a pleromatu?“

Jo, už tě poznávám, řekla si v duchu Britney a měla hroznou chuť olíznout Amandě hylé tajného elixíru, pokud to bylo to, co si myslela.

„Vysocí bohové a bohyně Kosmického mystéria,“ pokračovala její láska, „podpořte mě ve Velkém díle, které má být vykonáno. Pošlete mi potřebné energie, aby z tajných mystérií mohlo vysvitnout Temné světlo. Nechť tvé proudy prostoupí moji mízu, morek a krev.“

4.

Krev byla všude.

Čtyřicetiletý Allen Lusby toho už za svou kariéru u FBI viděl hodně, ale tohle ne. Krvavými cákanci byly postříkány stěny, veškerý nábytek, a dokonce i strop. Počet obětí vůbec nebylo možné určit. Byly rozprsknuté všude po místnosti, stejně jako ty cákance. Na audiosoupravě kus ruky, na křesle roztrhané stehno s kusem kolena, na dvířkách kuchyňské linky čtyři prsty, z lampy pomalu odkapávalo něco, co mohlo být vnitřnostmi, na stropě přilepené oko, zuby zaryté do dřevěné desky stolu.

Lusbyho napadla šílená myšlenka, že ti lidi do sebe museli dostat nějakou výbušninu a pak ji odpálit. Možná nějaká šílená

sekta a její hromadná sebevražda. Sebevražda velice netradičním způsobem. Jenže explozi neodpovídal okolní nábytek a stěny, které byly absolutně neporušené. Dokonce i půlmetrové červené svíce stály v rozích pokoje, aniž by popadaly, a v měděných miskách ležel jemný popel. Nepochopitelné. Exploze bez tlakové vlny?

Lusby na to všechno zíral ze dveří obývacího sálu, protože všichni technici to šli ven vydýchat a Gill vyzvracet. Vytáhl z kapsy saka mobil a navolil ústřednu.

„Linhartová, slyším vás, kapitáne. Jak to tam vypadá?“

„Nechtějte to vědět. Strašně.“

„Kolik je obětí?“

„To zatím nelze spočítat.“

„Cože?“

„Jsou rozprostřené po celém bytě. Po kouskách.“

„Panebože...“

„Brnknete na operační, ať Sherlock sežene všechny záběry dostupných kamer z baráku i z ulice. Je to Division Street 12, šesté patro, byt 18. Strawling se tady pokusí něco vytáhnout z autonomní bytové inteligence, ale nedělám si moc iluze. Vypadá to na nějakého šíleného řezníka, který ty lidi nejdřív rozčtvrtil, potom rozcupoval a nakonec zuřivě rozházel po celé místnosti.“ Zvedl oči nahoru. „Včetně stropu.“

„Jak včetně stropu? Jsou na něm cákance?“

„Visí z něj oči a kusy střev.“

Slyšel, jak Linhartová na druhé straně zalapala po dechu.

„Máte tam patologa?“ zeptala se, když se vzpamatovala.

„Ne. A zavolejte mu, že ani nemusí jezdit. Ať sem pošle nějaké otrlé zřízence, kteří mu to posbírají a seškrábou do igelítku. A ať se z toho potom u sebe pokusí podle DNA poskládat lidi, abychom aspoň věděli, kolik jich bylo. Podle té hrůzy tady to odhaduju minimálně na tři až čtyři.“

„Panebože.“

„Remy ať hned zaúkoluje Sherlocka a vytáhne od operátorů všechny hovory majitele bytu za poslední týden. Sherlock ať udělá komplexní analýzu. Do klíčových slov mu přidejte výraz *magie*.“

„Jaká magie?“

„Jsou tu vysoký červený svíčky, na zemi je pentagram a po stěnách visí spousta papírů se zmatenými kresbami. Ron mu odsud pořídí kompletní 3D záznam k analýze.“

„Jo, vyřídím.“

„A patolog ať ty svý havrany pošle co nejdřív.“

„Jo.“

5.

Amsariah spadá do sféry Venuše, a co se týká kategorie, zatím jí nebyla specifikována (už asi osm set let, ale byrokracie nikdy neoplývala závratnou rychlostí). Její doménou (či zdrojovým kódem) je tvořivost, umění a hudba. Líbí se mi na ní její rubínové oči, které v kombinaci se smaragdovým rouchem a krátkými světlými trpytivými vlasy z ní dělají něco jako astrální drahokam. Tedy aspoň pro mě. Ale možná je to tím, že jsme se spolu mnohokrát tak nádherně vyblbnuli. Kdybych nasčítal všechna svá domácí vězení (většinou ve sféře Jupitera, což je fakt k posrání, protože vás tam nuda dokonale sežere), možná by to dělalo i sto let.

Amsariah nikdy nic podobného nepostihlo. Vždycky se z toho vykecala, mrcha. Ale i tak ji mám rád. Vždycky po skončení mého trestu tvrdila, že si to stejně protrpěla se mnou, protože beze mě to tady byla totální nuda. Což jsem jí samozřejmě nevěřil. Nuda by ji zabila.

„Shání tě Paradal,“ oznámila mi obtočená kolem spirálového

sloupu, zatímco její rubínové oči se vznášely až někde vysoko nahoře mezi žebrovím monumentální kupole.

Amsariah milovala poezii a vysoce umělecké abstrakce, a tak se většinou rozložila v prostoru do struktury, o které si myslela, že je půvabně poetická a abstraktně umělecká, čímž mě vždycky dokázala vytočit, protože to rozhodilo mé vnímání i pozornost. Vyslal jsem své oči nahoru k jejím a omotal se kolem druhého sloupu.

„Takže chceš tančit?“ zeptala se s širokým úsměvem a její jazyk se rozběhl dolů a pak úprkem po kamenné dlažbě jako mrštná ještěrka.

Vyslal jsem za ní ten svůj, ale byla lepší. Její zmizel ve spáře mezi dlaždicemi a já přehlédl, ve které.

„Co chce?“ zeptal jsem se, zatímco její smaragdové roucho spirálovitě šplhalo po sloupu do vrchlíku klenby.

„Nějakej průser na Zemi.“

„A co já s tím?“

„Co já vím? Je z toho ale dost nervózní.“

„Ten je nervózní pořád a ze všeho.“

„Seš had, nebo žába?“

„Počkej, teď nehraju. Fakt mě chce Paradal?“

„Jo.“

„Já přece nemůžu mít žádný průšvih na Zemi. Mám ji zakázanou.“

Její jazyk se už zase objevil. Rychle vyšplhal po mém sloupu, přeběhl mi po břiše a už jsem ho měl uvnitř místo toho svého.

„Víš, jak tomuhle říkají na Zemi?“ zeptala se.

„Jo, sex. Hele... a nekecáš s tím Paradalem?“

„Motal do toho nějaký blesky.“

„Jaký blesky?“

„No, že bleskurychle.“

Někdy bych ji fakt zabil.

6.

Paradal spadá do sféry Země a kategorií je živlový král. Takže docela síla. Jeho standardní vizualizací je rytíř obklopený mraky, přilbu a boty zdobí křídla, zbroj má ze zlatožlutého kovu a jeho zdrojovým kódem je stabilita, rovnováha a bezpečnost. Jestli mě tedy chce on, nevěstilo to nic dobrého. Astrál je hodně háklivý na jakékoli narušení rovnovážného stavu a v Paradalově případě je jakákoli odchylka od absolutní vyváženosti naprostou katastrofou s nedozírnými následky. Prostě starý plašan, který už měl dávno skončit někde mezi zakonzervovanými božstvy přikrytými galaktickými sférami zapomnění.

Zkoušel jsem se ještě spojit s Cherubem, protože ten je taky ze sféry Země (kategorie anděl), jestli neví něco bližšího, jenže ten na moji snahu o kontakt vůbec nereagoval. Možná je to právě on, kdo způsobil průšvih. Což by ale v jeho tisícileté historii bylo vůbec poprvé. Je to astrální šplhoun, takže pabl. Nezbylo než se vypravit přímo za Paradalem.

Byl rozkydlý na svém bohatě zdobeném zlatém trůnu, takže s ním ve své bohatě zdobené zlaté zbroji dokonale splýval. Abstraktní umění. V první chvíli jsem si ani nebyl jistý, jestli tam opravdu je. Prozradily ho ale stříbrné oči, teď jakoby orosené mlhou a značně unavené. Už ten oficiální zlatý ohoz nevěstil nic dobrého.

„Průser na Zemi, Yarane,“ sdělil odevzdaně.

Takhle jsem ho neznal.

„Určitě ne můj. Vždyť víte, že mám Zemi i celou její sféru zakázanou.“

„Teď ji budeš mít naopak přikázanou.“

Nevěřil jsem vlastním uším a úplně mě to rozhodilo. Netušil

jsem, co jsem udělal nebo co kdo na mě zase vyblil, ale jestli má být Země novou vyhnanou destinací nebo žalářem pro nejtěžší přečiny proti astrálnímu systému, pak je to výhra v loterii, o které tihle vyšumělí zkostnatělí páprdové nic netuší.

„Ne... tvůj průser to tentokrát výjimečně opravdu není. Anebo vlastně je, protože je náš společný.“

„Myslíte nás dvou?“ zeptal jsem se udiveně.

Jeho oči téměř vytekly z důlků, jako by se to stříbro tavilo.

„Blbost, sakra... Myslím obecně astrálního světa. Vlastně je to průšvih lidí, o kterém ale oni ještě nevědí.“

„Lidi nás zatáhli do průšvihu?“

Pokýval hlavou. „Zasraní lidí a ta jejich zasraná umělá inteligence.“

Zatím jsem nic nechápal. Asi to chtělo čas. Než se tyhle mumifikované vykopávky vymáčknou, prostě jim to trvá. Jejich myšlenky většinou oběhnou pět nebo šest planet, než je dokážou vyvrhnout. A navíc si na tom zakládají. Dávají tak najevo svoji nadřazenost. Že je to prostě váš problém, že je nechápete, protože jejich myšlenkovým pochodům nestačíte.

„Měli jsme to zarazit daleko dřív. Možná už ve středověku.“

„Teď asi nevím, co přesně máte na mysli,“ přiznal jsem, čímž jsem mu udělal radost.

„Tu jejich umělou inteligenci, samozřejmě.“

„Mám dojem, že ve středověku neměli ještě ani přirozenou, natož umělou.“

Šlehl po mně stříbrným zábleskem. Budu se muset trochu krotit, nebo ho sklátí infarkt. Tyhle vyvřeliny prostě nechápou bonmoty.

„Ale je to určitě kvůli tý atomovce,“ pokračoval.

Pokýval jsem hlavou, jako že konečně chápu. Jinak ale pořád nula.

„Objevili štěpení atomu a získali pocit, že dokážou ovládat

veškerý svět i vesmír. Že dokážou spoutat veškerou sílu a mít ji pod kontrolou. Prostě bohové.“

„Přitom jsou akorát rozblemtaný mech na šutru u rybníka,“
přisadil jsem si.

„A tak to mají i s tou svojí umělou inteligencí. Pořád si myslí, že je všechno v pohodě, že ji dokonale ovládají, a ono hovno.“

Teď už byl vážně rozčilený. Pokýval jsem zase hlavou, smířený s tím, že budu další hodinu poslouchat přednášku z filozofie o úloze lidstva ve vesmíru.

„Jenže ona jede už dvacet let mimo ně, a oni nic netuší.“

„Jsou to jenom lidi,“ řekl jsem, „co jste čekal?“

„Jenže teď kvůli nim máme průšvih. Vlastně to ani nezpůsobili lidi, ale ta jejich blbá umělá inteligence. Jsou na ní totálně závislí, a přitom si myslí, že ji mají pořád v rukou. Že v nejhorsším případě prostě vypnou proud a je vystaráno. Hovno. Nevypnou, protože už neovládají ani ty vypínače. Ale nevědí to!“

Poslední repliku zařval, až se křišťálové žebrovní klenby rozkmitalo a odlepilo se od ní hejno netopýřích křídel hledajících svá myší těla.

„Stejně jako si kdysi mysleli, že můžou ovládat nás,“ hlesl jsem.

„Správně... Blbové. Takže k věci.“

No, konečně se snad dočkám pointy.

„Jde o nějaké pitomé středisko. Urychlovač částic, nebo co. Někáký bosony, tachyony nebo kraviony a blbiony... To je vlastně jedno. Kvantová fyzika a kvantová biologie... Totální úlet. Vůbec nevědí, jak se to stalo, a najednou tu byla díra.“

„Kde byla díra?“

„Probourali se do našeho světa.“

„Lidi?“ vyděsil jsem se.

„Ne lidi, sakra. Vůbec nedáváš pozor. Soustředíš se?“

„Samozřejmě.“

„Ta jejich umělá inteligence. Lidi o tom zatím nevědí a snad se to ani nikdy nedozvědí. O některý poznatky se s nimi našťestí nedějí. Není blbá.“

„Kdo se s nimi nedějí?“ zeptal jsem se.

„Ježíšmarjá... ta umělá inteligence, přece.“

„Jasně.“

„Takže ti umělí inteligentní pitomci se prostě nezdařeným experimentem probourali sem. Na druhou stranu musím uznat, že se omluvili. Prý to byl fakt omyl.“

„Tak v čem je problém?“ zeptal jsem se drze, protože mi opravdu docházela trpělivost. „Ať tu díru zase zacpou, ne?“

„Už se stalo,“ vydechl Paradal unaveně a zíral na mě stříbrnými očima se závojem smutku a bezradnosti.

Já mlčel a jenom čekal, až se jeho okoralá a zvětralá inteligence zase probudí k životu.

„Tifin, Seraf, Metatron,“ zavrčel pak.

„Co je s nimi? Neříkejte mi, že byli při tom nešťastném průniku eliminováni. Nic, co pochází ze Země, nás nedokáže eliminovat.“

„Dostali se na Zemi... a nechtějí se vrátit.“

7.

Baltimorská centrála FBI se nacházela v keramicko-skleněné struktuře na Nanticoke Street, a když Allen Lusby nastoupil do výtahu, v jeho kanceláři se automaticky zapnul kávovar a zářivka v kabině se ho zeptala, jestli chce svolat poradu nebo někoho zavolat.

„Zatím žádnou poradu. Nejdřív chci mluvit se Sherlockem.“

„Budete ho mít na monitoru.“

Sherlockem nazývali centrální umělou inteligenci, zajišťující celý chod FBI, a to od nejprimitivnějších provozních záležitostí

až po vysoce sofistikované úkoly a analýzy. Sherlock dokázal připravit kafe, než člověk dorazil ke svému stolu, a taky z dvaadevadesáti procent vyřešit jakýkoli případ, pokud mu lidi dodali dostatek informací. Jenže mu jich nikdy nedodali dost a většinu z nich si stejně zajišťoval sám. Dokázal rozklíčovat pohyb nekonečného počtu osob kolem místa činu díky vyhodnocení použití kreditních karet, monitoringu mobilů a čipů, záběrů pouličních kamer, otevíracích systémů dveří a pak to všechno zkombinovat dohromady. A když si vytvořil zredukovaný počet potenciálních pachatelů, dokázal rozpoznat i jejich náladu nebo hladinu adrenalinu v zadaném čase, pokud použili třeba veřejná WC a vnitřní senzory oněch zařízení provedly bakteriologický a toxikologický rozbor toho, co z nich vypadlo.

Sherlock si vždycky rád poslechl doporučení, na co by se měl zaměřit a koho ten který detektiv podezírá, ale tato doporučení nikdy nebral vážně a rovnou je odesílal do podružné paměti pro případ, kdyby se ho na to ještě někdo někdy zeptal. Stejně tak nebral vážně ani případné motivy, které mu prezentovali lidští vyšetřovatelé. Vytvářel si je sám na základě vlastních zjištění a analýz, protože měl k dispozici všechna osobní data lidí, včetně stavu bankovních účtů a záznamů všech e-mailů i telefonních hovorů, což lidský mozek nikdy nemohl obsáhnout. Sherlock odmítal pracovat s jakýmkoli domněnkami a vyhodnocoval výhradně ověřená fakta a tvrdá data.

Když se tedy Lusby nahoře posadil ke svému stolu a sáhl po šálku kávy, Sherlock už byl v obraze, protože videodokumentace ve 3D mu byla přenesena on-line ve stejném okamžiku, kdy Ron Hornbay stiskl spoušť vysokorychlostní kamery na místě činu.

„Přeji hezký den,“ přivítal ho Sherlock.

„Tobě taky.“

„Nějaký komentář z tvé strany?“ zeptala se umělá neuronová síť počítače umístěného v chlazeném sarkofágu třicet kilometrů daleko.

„Prohrabej se i v historii. Projdi všechny aktivní a neaktivní sekty. Opravdu mi to připadá jako sebevražda nějakých šílenců.“

„Chápu, že pro nejrychlejší uzavření případu by tato teorie byla asi nejvhodnější.“

Přestože byl Sherlockův hlas monotónní a bez jakýchkoli intonací, vycítil v něm Lusby ironii.

„Říkám to jen jako jednu z možných variant,“ zabručel otráveně.

„Samozřejmě. Už jsem to prolítl. Žádné podobné záběry v databázi nejsou. Je to něco nového. Ani jedna z těch žen nebyla členkou žádné sekty.“

Lusby se zarazil. „Ty už víš, že to byly ženy?“

„Ano.“

„Odhadneš i kolik?“

„Dvě. A není to odhad, je to skutečnost. Vyskládal jsem si je obě podle záběrů z místa činu a fragmentů jejich těl. Jednou z nich je majitelka bytu Amanda Bianchi. Zajímala se o magii, ale nebyla členkou žádné sekty. Druhou je pravděpodobně Britney Kahnánová, ale to upřesním, až dostanu vzorky tkání na rozbor DNA. V každém případě k tomu bytu dvě hodiny před událostí směřovala a podle všeho jej neopustila. Ostatně pobývala tam dost často.“

„Nemůžeš se napojit na autonomní domovní systém? Konkrétně na ten byt?“

„Bytová inteligentní jednotka byla vypnuta samotnou majitelkou bytu ve 22:15.“

„Napadá tě, co se tam stalo?“

„Víš dobře, že spekulace nesdělují. Čekám na další informace z místa činu a analyzuji děje v jeho okolí.“

„OK. Jakmile budeš něco mít, dej vědět.“

8.

Představilo se to jako Rubín a šlo o dokonalou kouli přibližně metrového průměru, která se vznášela v prostoru a na jejímž povrchu zběsile poskakovala snad miliarda malých červených jiskřiček. To vše bylo doprovázeno mírnou vibrací, takže to vážně mělo vizualizaci rovnocennou s astrálním světem. Ovšem sem to rozhodně nepatřilo.

Paradal mi tenhle nikdy neviděný úkaz prezentoval jako zástupce pozemské umělé inteligence (fakt bomba), který mi prý vysvětlí problém.

„Rubín? Hezké jméno,“ poznamenal jsem a pořád nevěděl, jestli si ze mě nedělá prdel.

„Mé skutečné kódové označení má osmdesát sedm znaků, což je příliš dlouhé na komunikaci, takže jsem pro tuto chvíli zvolil něco jednoduššího.“

„Díky,“ ocenil jsem Rubínovu vstřícnost.

„Předně vám chci sdělit, že jsem rád, že máte pro nastalou situaci pochopení a jste ochotní ji řešit.“

Já moc pochopení neměl (a Paradal podle výrazu tváře už vůbec ne), ale nechtěl jsem tu rubínovou kouli zbytečně znervozňovat. Navíc šlo o první kontakt astrálu s umělou inteligencí v historii světa a nemělo cenu se hádat.

„Ostatně tam venku jsou to vaše entity,“ dodal Rubín.

„Ale je to váš průšvih,“ vpadl mu do řeči Paradal.

„Teď už je asi jedno, čím je to průšvih. Důležití jsou lidé.“

Teda nic proti umělé inteligenci, ale na můj vkus byla nějak moc sebevědomá.

„Lidé tam zatím nic netuší. Ale poté, co se tam vaši... váš druh začal chovat poněkud nápadně, asi brzy začnou. A to by určitě nebylo dobré. Hlavně pro vás.“

„Jak se tam chovají?“ zeptal jsem se.

„Jsou to neřízené střely, nevychovaní spratci, děcka, co utekla z pastáku, a teď...“

„Do prdele, my tady nejsme žádný pasták,“ zařval teď už opravdu naštvaně Paradal a já jsem čekal, kdy po té drzé kouli hodí kopí, které svíral v ruce.

„To byl jen příklad, živlový králi,“ zareagovala koule.

No vida, pozemská AI se naučila i naši hierarchii.

„Jak tam můžou dělat paseku, když jsou nehmotní?“ zeptal jsem se já. „Jsme virtuální stejně jako vy. My se můžeme pohybovat jen v myslích lidí a vy zase v jejich digitálních sítích.“

„Jistým způsobem se zmaterializovali. Lépe řečeno energeticky vizualizovali, přičemž tento jejich stav či energetická substance dokáže působit na hmotu, jako by byla opravdu hmotná,“ oznámil Rubín.

„Běžte do prdele, ctěný Rubíne,“ ozval se Paradal dotčeně. „Zmaterializovali jste je vy.“

„Zmaterializovala je kvantová fyzika.“

„Ve vaší režii.“

„No dobrá. Myslím, že nemá cenu se teď navzájem obviňovat, protože to nevede k řešení. Problém je, že my je nedokážeme detekovat.“

„To není problém, to je průser,“ zavrčel Paradal.

„Předpokládám ale, že vy ano.“

„K ničemu podobnému ještě nikdy nedošlo, takže to nelze s jistotou říct. Ale budeme v to doufat. Proto je tady Yaran. Všechny tři, o které jde, zná.“

Paradal odvrátil hlavu od rubínové koule a otočil se ke mně.

„Pošlu tě na Zemi za nimi.“

„Cože?“ vyvalil jsem na něj oči. „Jako že je mám ukecat? Tifin? Sám víte, kolikrát jsme se porvali. Na Zemi tomu říkají kočka a pes, tady voda a oheň.“

„Nechám to na tobě, ty vodu. Buď je ukecáš, nebo je zničíš.“

„Zničím?“

„Zradili, žádný přesun zpátky si ani nezaslouží. Sami se vyvrhli z našeho světa.“

„Víte přece, že astrál nemůže zničit astrála.“

„My tě vylepšíme,“ poznamenal k tomu Rubín.

Bylo to jasné. Paradal se zbláznil. Pořád říkám, že už měl odpočívat někde za horizontem událostí.

„Jsem nehmotná astrální entita,“ poznamenal jsem, abych mu připomněl náš vesmírný status.

„Budeš hmotný.“

On se vážně zbláznil.

„Tady pan Rubín to zařídí,“ dodal. „Nebo jste paní?“

„Ani jedno, jsem nad těmito kategoriemi,“ sdělila koule.

Až doteď jsem tam stál s rukama v kapsách, ale teď jsem udělal dva kroky dozadu a musel se opřít o sloup podpírající jeskynní klenbu.

„Pan či paní Rubín se asi posrala,“ hlesl jsem.

„Nikoli, příteli. Budeš hmotný.“

„Blbost... Jakou tam ti tři vlastně mají podobu?“

„To zatím nevíme. Říkal jsem, že je nedokážeme detekovat. Možná mají podobu, jakou měli tady. A možná se ji snažili vizuálně vylepšit, aby nevypadali tak odpor... tak nezvykle. Možná se pokusí kopírovat lidské bytosti. Ovšem bude to určitě jenom slupka. Nedokážou jíst ani vylučovat, nebudou mít lidské vnitřní orgány, ani jejich mysl nebo paměť. Nedokážou s nimi komunikovat, protože nedokážou mluvit. Pravděpodobně to budou nějaké asociálové, a možná dokonce jen zvířata. To ty budeš lepší.“

„Co prosím?“

„Ty budeš člověk se vším všudy. Zařídíme to. Seženeme ti plně funkční lidské tělo.“

Teď už jsem měl dojem, že se zbláznil nejenom Paradal, ale i rádooby inteligentně jiskřící Rubín.

„Vykopete mrtvolu a vpreparujete mě do...“

„Žádnou mrtvolu, příteli.“

„Můžeš mi říkat Yaran.“

„Tak jo, Yarane. Seženeme živé tělo. To nebude problém. Denně se jich na Zemi ztrácejí tisíce.“

„A jak ho chcete sehnat? Vždyť jste taky nehmotní.“

„Ale ovládáme celý jejich hmotný svět, který už teď funguje jenom díky nám. O to se nestarej, prostě to zařídíme. Připravené tělo nebude mít paměť a ponecháme v mozku jen to, co je nutné pro standardní fungování člověka, coby řídicí jednotku pro biomechanické pohyby, chůzi a ostatní fyziologické funkce. A samozřejmě řeč v několika jazycích a základní socializační pravidla, stejně jako informace o právním systému a podobně. Dostaneme tě tam jako specialistu ve vyšetřovacím týmu baltimorské FBI, která právě řeší jeden z excesů vašeho druhu. Zemřely při něm dvě ženy.“

„Co se stalo?“

„To se dozvíš zítra ze spisu.“

„To jim tam jako spadnu z nebe?“

„Tak nějak. Všechno papírově vyřídíme v jejich digitálních sítích a registrech, které máme kompletně pod palcem.“

„To je naprosto šílené,“ poznamenal jsem a pořád nevěřil tomu, že by něco takového bylo realizovatelné.

„Je to jediné možné řešení, jak tuhle politováníhodnou situaci vrátit do původního standardního stavu. Samozřejmě s tebou budeme po celou dobu ve spojení a budeš mít naši plnou technickou podporu.“

Ta jiskřící koule se fakt zbláznila.

9.

Gill Mooreová se svými dlouhými bronzovými vlasy a vůní Milk and Honey se zjevila před Lusbyho monitorem jako duch.

„Máš se zastavit za ředitelem,“ houkla na něj.

Unaveně k ní zvedl hlavu. „Spěchá to?“

„Vypadal, jako že jo. Ale on tak vypadá pořád.“

„Hmm... určitě je to kvůli masakru na Division Street 12.“

„Ano,“ ozval se Sherlock z monitoru. „Ale ne, jak si myslíš.“

Lusby upřel oči zpátky na monitor. „Tak co chce?“

„Neměl bych ti to říkat dřív, než ti to řekne on.“

„Do prdele, nedělej vlny a vyblij to.“

„Tak jo. Ale kdyby něco, tak jsem ti to neřekl.“

„Samozřejmě,“ zavrčel Lusby.

„Kdybych nebyl Sherlock, ale Marlowe, jak jsem chtěl původně...“

„Nech toho, do prdele.“

„...tak bych ti řekl, že se do případu nasrala Národní bezpečnostní agentura.“

„A sakra... Jak na to přišli, panebože? Vždyť jsme ještě ani nevydali první sumarizační zprávu.“

„Mí kolegové.“

„Jací tví kolegové, do hajzlu?“

„Viš dobře, že komunikuji se všemi bezpečnostními složkami státu.“

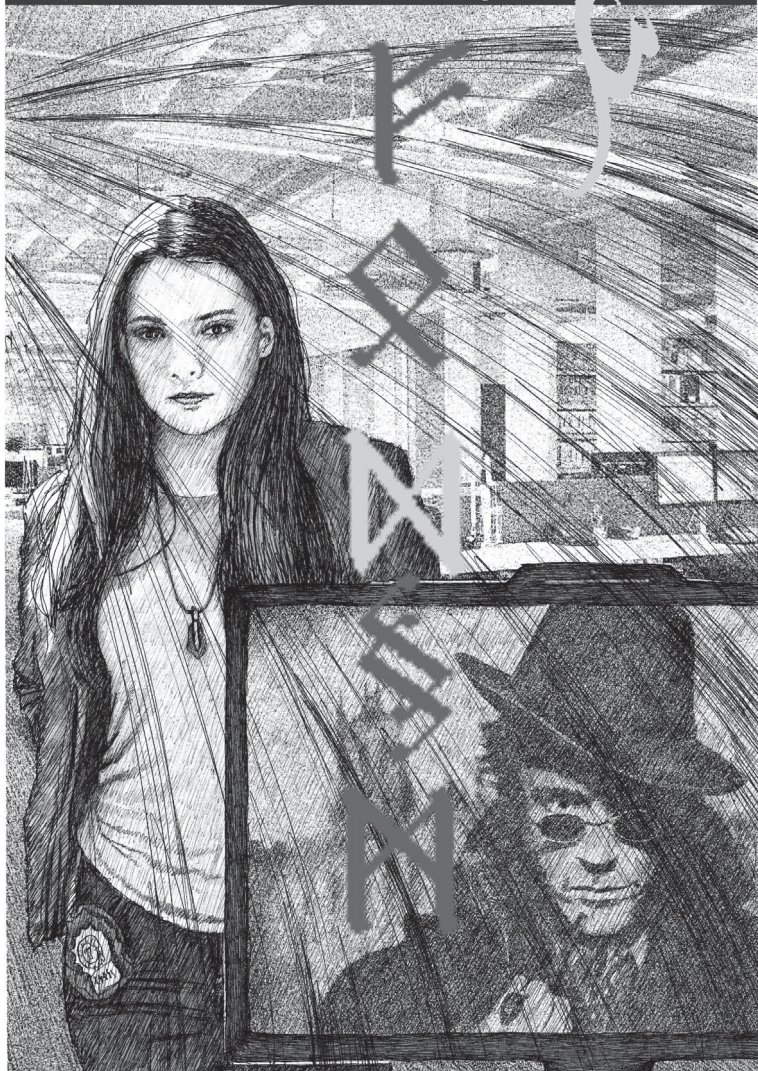
„Takže jsi to na NSA poslal ty?“

„Nic jsem nikam neposílal. Máme jen společný mozek.“

„OK,“ hlesl Lusby znechuceně. „A co to teda znamená? Že nám budou čumět pod prsty?“

„Pochopili, že se jedná o naprostou anomálii.“

„Takže si ten případ berou pod sebe?“

Gill Mooreová se svými dlouhými bronzovými vlasy a vůní Milk and Honey se zjevila před Lusbyho monitorem jako duch.

„Neberou. Jen si uvědomili, že na to nestačí ani oni.“

„To tam fakt někdo prohlásil?“

„Ne, tohle je jenom moje spekulace. Ale odhaduji, že nebude daleko od pravdy.“

„Takže když na to podle jejich úsudku nestačíme ani my, ani oni, tak co se bude dít?“

„Požádali o pomoc britské kolegy.“

„O jakou pomoc?“

„O jejich specialistu.“

„Cože?“

„Přiletí zítra v deset a bude se hlásit tady. To je to, co ti chce Warren sdělit. Máš ho seznámit se všemi fakty a ve všem mu vyjít vstříc.“

„Jaký specialista, kurva?“

„Specialista na tento případ.“

„Nějakej ten váš centrální umělý mozek to poslal i umělému kámošovi v Británii?“

„Nikoli. Zase takoví kámoši s nimi nejsme. Jasně, že si někdy vyměňujeme informace, ale jenom ty, které odsouhlasí lidský faktor. O toho specialistu požádalo vedení NSA.“

„Na základě čeho?“

„Co já vím? Možná se už podobný případ v Británii vyskytl. Jak říkám, nemám jejich informace. A protože nás nejspíš nechtějí spojit, abychom si o tom pokecali, tak aspoň pošlou specialistu. Prostě nafrnění Britové, co bys po nich chtěl?“

„A kdože to má bejt?“

„Nějakej Yaran Winwood. Víc o něm nevím, nedostanu se do jejich databáze.“

„No to mě poser. Jenom doufám, že to vyřešíme rychleji, než ten britský pabl přiletí. Máš už nějaký výsledky?“

„Čekám na vzorky z patologie.“

„OK. Tak já jdu za tím Warrenem.“

„Kdyby něco, tak jsem ti nic neřekl.“

„Bez obav.“

10.

„Bude to britský občan, aby nebyl dohledatelný v databázích USA,“ oznámil mi Rubín.

Paradal už to vzdal, protože technické problémy ho prý nezajímají. Byl z toho všeho evidentně otrávený, ale ani jsem se moc nedivil. Na podobná překvapení je už moc starý. Takže jsme v jeho trůnním sálu zůstali jenom my dva. Jeden reprezentativní zástupce umělé inteligence a jeden astrální.

„Jak ho dostanete do Států?“

„To zařídí naše britská sekce.“

„Vy komunikujete i s Británií?“

„Samozřejmě. Jsme stoprocentně globální. Využijeme místní hybridy.“

„Co je to?“

„Na stupnici vysavač, robot, android a člověk je něco mezi androidem a člověkem.“

„O tom jsme tady zatím neslyšeli.“

„Nic si z toho nedělej. Lidi taky ne. Nevědí o nich.“

„A co to ve skutečnosti je?“

„Prostě my v lidském těle. Stejně jako tam budeš ty. I když náš hybrid je samozřejmě dokonalejší.“

„Vy jste schopní stoprocentně ovládnout lidský mozek?“

„To ne, ale jsme schopní ho stoprocentně vypreparovat a nahradit ho molekulární strukturou s biowarem, který je napojený přímo na nás. Komunikujeme přes něco podobného wi-fi, ale samozřejmě to není standardní, myslím tím lidská wi-fi. Je výhradně naše.“

„A lidi o její existenci nevědí.“

„Pochopitelně. Ty ovšem nic podobného mít nebudeš. Taková kombinace není možná. Nedokážeme tě vpreparovat do naší neuronové struktury, která nahrazuje lidský mozek. Umíme to jen do lidského mozku, toho přirozeného, primitivního. Ale naši hybridi ti budou samozřejmě k ruce. To je ta technická podpora, o které jsem se zmiňoval. A taky ti...“

„Počkej, pomalu. Zajímalo by mě, kde získáváte lidská těla pro ty vaše, jak říkáš, hybridy.“

„Lidi je devět miliard. Myslíš, že když se někdo ztratí...“

„Jako že je zabijete?“

„Zbláznil ses? Nezapíjme lidi. Jen sem tam některému vyměníme řídicí jednotku za daleko dokonalejší.“

„To myslíš vážně?“

„S čím máš problém?“

Mávl jsem nad tím rukou. Vypadalo to, že my tady už vlastně vůbec nevíme, co se na Zemi děje. Jsme naprosto mimo.

„Budu potřebovat spojení s naším světem,“ oznámil jsem.

„Proč?“

„Konzultace.“

„Jaké konzultace?“

„To nevím, sakra. Celý je to naprosto uhozený a zatím si vůbec nedovedu představit, do jakých situací se můžu dostat.“

„Budeš mít naši podporu.“

„Ale já chci i astrální podporu. Aspoň konzultační.“

Chvíli jenom jiskřil, vibroval a kroužil pod vrcholem klenby.

„No dobrá. Zkusíme ještě zařídit spojení s naším komunikačním centrem, které bude ve spojení s vaším. Budete si ale muset zvolit někoho, kdo bude dělat ústřednu. Nemíníme napařovat celý ten váš chaotický astrál.“

„Ještě že tě neslyší Paradal. A jak teda budu vypadat?“

„Larry Dottinger, čtyřicet let, pracovník britské rozvědky se speciálním výcvikem. Před šesti hodinami omdlel ve výtahu

a byl převezen na jednotku intenzivní péče Royal Brompton Hospital v centru Londýna. Za dvě hodiny virtuálně zemře a...“

„To je jak?“

„Pouze v počítačových databázích. A v tentýž okamžik se v databázi na neurochirurgii o dvě patra výš objeví Yaran Winwood s anomálním nádorem na mozku. Ten bude ještě dnes v noci letecky přepraven do Států do Hopkinsovy nemocnice v Baltimoru, kde jsou na podobné operace specialisté. Tělo pak dopravíme na letiště Thurgooda Marshalla, protože dotyčný detektiv, čili ty, přiletíš z Británie. Samozřejmě virtuálně, tedy opět jen ve všech příslušných databázích. Na letišti zároveň provedeme aktivaci.“

„Co to znamená?“

„Larry Dottinger bude vybaven všemi potřebnými doklady a bude probuzen z umělého spánku, nyní už jako Yaran Winwood. Ovšem těsně předtím ještě dojde ke tvé transmisi přes naši bránu. Zbytek je na tobě. V deset dopoledne tě očekávají v centrále baltimorské FBI na Nanticoke Street 61.“

11.

Allen Lusby seděl ve vagónu metra a směřoval na konečnou Old Court, odkud to bylo do Chinca jen dva bloky. Potřeboval vypadnout z civilizace, což samozřejmě nebylo možné, ale chincoteaguské předměstí se tomu hodně blížilo, protože jeho civilizační úroveň se zasekla někde v devadesátkách minulého století. Minimum kamer na ulicích (z toho polovina nefunkčních), záchody v barech bez senzorů na analýzu moči i detekce mobilu, takže Starostlivý Bratr sem svými pařáty nedosáhl. A Lusby měl dneska večer v úmyslu aspoň na chvilku sestoupit z výšin homo sapiens třeba až na úroveň divokého prasete, rochnícího se v bahně.

Už mu to chybělo, protože celý měsíc žádný takový civilizační detox nepodnikl a začínal pociťovat absták. Zvláště po dnešním dni. Unaveným pohledem sledoval míhající se světla za okny a připadal si jako uprostřed vířící hvězdné galaxie. Na Old Court to měl ještě dvě stanice, ale stejně věděl, že až do chvíle, než tam vystoupí, bude mít v hlavě masakr v Division Street 12. A hlavně ty pitomce z NSA, kteří mu chtějí do týmu poslat britského pablba, který si asi myslí, že bude lepší než jejich Sherlock.

Hovno. Sherlock je nejlepší. I když zatím z něj v tomhle případě nic nevypadlo. Znovu mu hlavou bleskly příšerné obrázky z bytu číslo 18. Ty ženské musely opravdu explodovat. Neznámá síla je roztrhala zevnitř. Nebyly to nakonec sebevražedné teroristky? Mohly vypít zatím neznámou výbušninu a možná se chtěly odpálit v kině, anebo v metru, případně možná v letadle, anebo dokonce třeba v tomhle vagónu. Jenže jim to neplánovaně bouchlo doma. Chtěly si ještě třeba namalovat nehty a zavadily o spouštěč.

Ta myšlenka ho uchvátila. Možná by měl ještě teď zavolat Sherlockovi, ať prověří možnost, zda nebyly napojené na teroristickou skupinu anebo neinklinovaly k radikálnímu islámu. Už sahal po mobilu, když mu došlo, že pokud by to tak bylo, Sherlock už by to dávno věděl. Měl k dispozici všechny jejich telefonáty, e-maily, profily ze sociálních sítí a kdovíco ještě. Znovu propadl beznaději. Naštěstí souprava zastavila a reproduktor nad jeho hlavou ohlásil Old Court.

Chincoteague je dokonalé retro, ovšem obydlené nejnižší sociální strukturou, což tohle retro posouvá ještě mnohem dál, možná až někam do středověku. Město tu čtvrt dávno odepsalo a doporučovalo svým obyvatelům, aby se jí vyhýbali. Lusby ji ale miloval, protože pokud chtěl opravdu vypadnout ze stresující přetechnizované civilizace, mohl buď skočit ze střechy

Sebastian Tower, nebo si zajet do Chinca. Zatím vždycky zvolil Chinco, protože to byl (na rozdíl od té střechy) vratný proces.

Bar Dark Light byl jeho oblíbený. Podzemní katakomby s neomítnutými klenbami nasvícenými oranžovým světlem působily jako předpekli, čemuž odpovídal i téměř panoptikální personál. Už ho tam znali. Jeho oblíbený stůl v koutě byl ob-
sazený třemi černochoy v umaštěných montérkách Dopravního podniku, takže musel vzít zavděk vedlejším, ale ten byl naštěstí taky u stěny.

„Co to dneska bude, inspektore?“ přimotala se k němu okamžitě Catwoman, jejíž objem i pohyby měly blíž k hrochovi než ke kočce.

„Ahoj, kočičková. Dneska je mi fakt blbě.“

„Vidím to na vás. Tak dáme Jima Beama a lajnu koksů?“

Přikývl.

„A potom?“ zeptala se.

„Nějaká silná antidepressiva.“

„Mám říct Beatě?“

Lusby se opřel o stěnu. „Dneska ještě něco silnějšího.“

„Vy zítra nevstáváte do práce?“

„O to se nestarej. Prostě mám chuť být dneska v noci na sračky.“

„Pak teda řeknu Sabi. Semele vás jak mlýnek na maso a na druhý straně z vás poleze fakt totál srajda.“

„Přesně něco takovýho dnes potřebuju.“

12.

Taxikář (zezadu vypadal trochu jako Crocell od nás, akorát bez býčích rohů) zastavil před druhým terminálem baltimorského letiště, a když jsem se k ničemu neměl, otočil se dozadu. „Tak jsme tady, pane.“

Nereagoval jsem, jenom jsem seděl a čuměl.

„Jste v pohodě, pane?“

To jsem teda rozhodně nebyl. Netušil jsem, jak dlouho mě vezl, ale já se v tomhle světě ocitl teprve před deseti vteřinami.

„Pane?“

„Jo... promiňte, zamyslel jsem se.“

Bylo mi jasné, že musím vystoupit, a s hrůzou jsem si uvědomil, že vůbec netuším, jak otevřít dveře. Tohle ale v mozku Larryho Dottingera naštěstí nechali. Moje ruka automaticky sáhla po klice, otevřela, a já mohl vylézt ven. Taxikář už byl taky venku a vytahoval ze zavazadlového prostoru volva kufr. Můj kufr. Jsem zvědavý, co mi do něj všechno nabalili. Moje astrální vědomí hltavě nasávalo informace z neuronové sítě lidského mozku. Taxikáři se platí. Platební karta, nebo mobil. Sáhl jsem do zadní kapsy a doufal, že tam něco z toho bude. Nebylo tam nic. Sakra. První okamžik naprosté bezmoci.

„Kolik že to dělá?“ zeptal jsem se a proklínal přitom Rubína.

„Platil přece dopředu váš kolega – ten, co vystoupil na Panama Street.“

„Vlastně jo, už blbnu. Tak nashle.“

„Nashle.“

Taxikář sedl do vozu a volvo odrazilo od chodníku. Rozhlédl jsem se kolem. Samé sklo, uhlíková vlákna a keramická ocel. Vchod do té hrůzy jsem nikde neviděl, ale třicet metrů vlevo něco vcucávalo dav lidí. Vyrázil jsem tam a vcuclo mě to taky. Naposledy jsem byl na Zemi někdy před padesáti lety, ale to šlo o Rumunské Karpaty a ta čarodějnice, které se omylem podařilo mě evokovat, tam žila zapomenutá uprostřed stejně zapomenuté přírody jenom se třemi chlapy a asi tisícovkou ovcí.

Tohle ovšem bylo jiné kafe. Terminál připomínal obrovské chaotické termiště ve chvíli vyhlášení bojového poplachu. Naprostý zmatek bez jakéhokoli řádu a pravidel. Jediné, co bylo

aspoň trochu blízké mému světu, byla dlažba z hlubinných vřelin. Poznal jsem alkalický syenit a křemenný porfyr. Všechno ostatní, z čeho bylo vyrobené všechno kolem, byly naprosto nepřirozené pitomosti, které svou zvrácenost dávaly najevo téměř neznatelnými vibracemi anebo jakýmsi podivným chvěním.

Bylo to všechno hodně divné. Něco nebylo v pořádku. Ale možná jsem se jenom ještě nestačil adaptovat. Určitě to bude chvilku trvat, protože hmotný jsem ještě nikdy v životě nebyl (a to už jsem zažil leccos). Bylo toho najednou na mě nějak moc a já jsem se potřeboval uklidnit a vzpamatovat se. Posadil jsem se na nejbližší lavičku vedle dvou puberťaček s fialovými vlasy, které mi trochu připomněly náš svět. Měly obličej ozdobený několika stříbrnými piercingy, a když jsem přivřel oči, úplně jsem viděl bláznivou Agares od nás. Chyběly jim jen křídla a šupinatý ocas.

Postavil jsem si kufr k nohám, a to tak, abych se ho aspoň jednou z nich pořád dotýkal, protože lidi jsou svině a nechtěl jsem o něj přijít. Vibrace a chvění neustávaly. Naopak, jako by byly čím dál silnější. Co to sakra je? Rubín mě upozornil, že za posledních sto let se svět hodně změnil a že třeba prostor je teď zahlcený miliardami signálů mobilních telefonů, internetu a televizí. Že by to bylo ono? Snad je to ale opravdu jenom přechodné, jinak mi z toho za chvíli začnou vibrovat i oči.

Bylo mi jasné, že než cokoli podniknu, musím se zamyslet, což v tomhle případě znamenalo odpoutat se od astrálu, prohrabat se lidskou hlavou a identifikovat se s tělem, do něhož jsem byl Rubínem přenesen. Jsem Yaran Winwood a zdálo se, že všechno proběhlo úspěšně, protože už jsem taky věděl, co musím udělat teď a co potom. Je třeba se přemístit do příletového terminálu, protože jsem právě přiletěl z Londýna. Teda jakože z Londýna. No ale... A sakra...

Adaptace proběhla naprosto dokonale, protože jsem okamžitě

zvedl hlavu a zaregistroval nejméně čtyři kamery. Do prdele. První zádrhel. Jak si to asi Rubín představoval, když už teď o mně ten jejich inteligentní systém ví? Ví, že vysedávám v odletové, a ne příletové hale a že jsem z žádného letadla nevystoupil. Ale nemělo cenu se tím teď trápit. Byl to jeho problém, alespoň jsem doufal. Potom musím vylézt ven (z příletové haly!), nastoupit do taxíku, nechat se odvézt na Nanticoke Street 61 a tam se ohlásit u nějakého Allena Lusbyho.

Zapomněl jsem se Rubína zeptat, kde budu bydlet. Jestli mi něco sežene místní FBI, když jsem vlastně jejich host, anebo si mám něco shánět sám. Počkám, jak se to vyvine. Ohlásili let do Berlína a obě dívky vedle se zvedly, aby za čtyři hodiny svým půvabem okrášlily německou metropoli. Taky mě napadlo, že vlastně vůbec nevím, jak vypadám. Sáhl jsem do náprsní kapsy saka a vytáhl pas. Nebylo to špatné. Vypadal jsem docela hezky, aspoň podle astrálních měřítek. Amsariah bych se určitě líbil, i když nemám šupiny na ksichtě. Pak mě napadlo, že bych se měl co nejdřív podívat po nějakém zrcadle a ověřit si, jestli mě zobrazuje, protože jako astrální bytost by správně nemělo. Což by byl totální průšvih a nevím, jak bych to vysvětloval – a tu potupu, že by si někdo mohl myslet, že jsem upír, bych asi nepřežil. Ale ten přechytralý Rubín snad myslel i na tohle. Pitomé vibrace pořád zesilovaly. Už jsem je cítil až v břiše. Dokonce se mi zdálo, jako by i skleničky na baru deset metrů přede mnou poskakovaly v regálech.

13.

Od baru přede mnou se z ničeho nic odpoutala vysoká ženská a zamířila k mé lavičce. A byl to fakt kus. Aspoň tak to vyhodnotily zbytky mozku Larryho Dottingera a nakonec i ten můj. Po křemenném porfyru klapaly jehlové podpatky stříbrných

lodiček a z nich vyrůstaly štíhlé nohy rozšiřující se nad kolena v ladné proporce antické vázy uříznuté krátkou úzkou koženou sukní. Nad ní byl široký pás z krokodýlí kůže a následovalo odhalené břicho s rozkošným pupíkem. Pár centimetrů nad ním začínala lehká silonová halenka, fungující spíše jako řídká mlha obestírající purpurovou podprsenku, napumpovanou až po okraj. Štíhlý krk a nad ním dokonale souměrná tvář domalovaná krvavě rudou na rtech a pálenou hlínou na lících. Oči ukryté za černými brýlemi a nad nimi černý uhel obočí. Tohle všechno zasazené do bohatě profilovaného renesančního rámu meruňkovoskořicových vlasů (jasně že jsem nakažený Amsariažinou poetičností).

Než jsem to všechno stačil vyhodnotit, už seděla vedle mě. Přehodila si nohu přes nohu a kabelku ze zebří kůže si položila na klín. O mezilidských vztazích jsem toho slyšel hodně, i o té zvláštní interakci dvou jedinců opačného pohlaví začínající na mírně zvýšené teplotě a končící zvířecí explozí nespoutané vášně. Slyšel, ale nikdy jsem to nepochopil. Bylo to pro mě stejné jako reakce sodíku s vodou. Tu jsem taky nechápal, ale věděl jsem, že funguje. Ovšem teď jsem byl v lidském těle a to reagovalo. Zrychlil se mi tep.

Žena ke mně otočila hlavu. „Poprvé v Baltimoru?“ oslovila mě sametově hebkým hlasem.

Úplně mě rozhodila. A to nejen astrálně, ale i pozemsky. Přikývl jsem a uvažoval o tom, jak to může vědět. Že bych opravdu vypadal jako cizinec?

„Pracovně, nebo na výletě?“

„Pracovně,“ vysoukal jsem ze sebe.

Její rty mi připomínaly doruda rozžhavené sopečné oblázky z Maritalthovy laboratoře.

„Tak to máte blbý. Ale stejně... kdyby vám zbyla volná chvíle, doporučila bych vám navštívit některé zdejší atrakce.“

Cítil jsem, jak se začínám potit, a nechápal, jak lidi můžou v těch trapně nedokonalých a nepraktických biologických schránkách vůbec přežívat. Otočila se ke mně celým tělem a loktem pravé ruky se opřela o zábradlí za lavičkou. Vibrace kolem mě i ve mně zesilovaly. Dottinger měl asi slabost pro ňadra, protože jsem od těch jejích nemohl odpoutat oči. Jako by se jí z té purpurové podprsenky chtěly osvobodit a vyskočit ven. Doslova mě hypnotizovala. Mírně se usmála. Božský úsměv.

„Třeba oceánografické muzeum, to byste měl vidět určitě.“

„Myslíte?“

„Tutovka. Nejlepší tady ve Státech a možná i na světě.“

„Určitě se tam zajdu podívat,“ hlesl jsem a snažil se odlepit oči od marného zápasu divokých živočišných ňader s purpurovou klecí.

„Mají tam vyložené exoty, některé úplně jako z hororu.“

„Miluji horory.“

„Tak to musíte vidět,“ vyhrkla nadšeně. „Třeba hltavce dvoutrnného, ten je fakt strašlivej. Anebo galapážská netopyří ryba.“

„Má křídla?“ zeptal jsem se pitomě.

„Něco mezi křídly a ploutvemi. A co teprve murény! Některé vypadají skoro jako démoni. Věříte na demony?“

Zavrtěl jsem hlavou a po Dottingerových zádech začal stékat pot. Ještě pořád jsem nevěděl, co se to se mnou děje, ale podle tlaku dole jsem tak nějak začínal tušit, že Dottingerovo tělo se připravuje na rozmnožování.

„Tak to tam určitě zajděte. Až uvidíte velkotlamce Johnsonova, známého taky jako černý ďábel, tak na ně věřit začnete.“

„Myslíte?“

„Jsem o tom přesvědčená.“ Zvedla ruku a položila ji na mou. „Cítím, že na ně stejně věříte, i když si to nechcete přiznat.“

Její ruka byla horká jako rozpálená plotna. A nejenom jako. Za chvíli se z té mé začalo kouřit. Ucítil jsem pach spáleného masa a hned vzápětí příšernou bolest. Snažil jsem se jí vytrhnout, ale marně. Byl to pneumatický svěrák. Najednou stála přede mnou, popadla mě i za druhou ruku a v dalším okamžiku už jsem neseděl na lavičce, ale letěl jsem vzduchem někam za ni.

Šok. Nechápal jsem, co se děje, a už vůbec ne tu sílu, která mě dostala do vzduchu a mrštila se mnou o pět metrů dál. Další čtyři metry jsem klouzal po hladké dlažbě a zastavil se až o barový pult. Byl jsem mimo. Totálně mimo. Něco bylo špatně. Zmateně jsem zvedl pravou ruku a zíral na otevřenou ránu se spáleným a spečeným masem, z kterého se ještě kouřilo. Lidi kolem ječeli a snažili se utéct. Zvedl jsem hlavu.

Stála rozkročená přede mnou a její úsměv už nebyl božský, ale dábelský. Sundala si tmavé brýle a ležérním pohybem je hodila za sebe. Oči měla víc než obrovské a zběsile se v nich točily zelené spirály. Tiftin.

Zalila mě vlna paniky. Kde se tady kurva vzala? A jak věděla, že tu budu?

„Takže našeho astrálního miláčka Yarana poslali taky na výlet?“ ušklíbla se a sehnula se ke mně.

Začal jsem se zvedat, ale nestihl to. Chytila mě za nohy a škubla s nimi k sobě, takže jsem se zase ocitl na zádech. A pak mě nějaká strašlivá síla znovu zvedla ze země a mrštila mnou na druhou stranu, zpátky k lavičkám. Moje tělo se zastavilo až o jejich kovovou konstrukci. Bolestivě zastavilo. Zasrané hmotné lidské tělo. Tentokrát jsem už ale na nic nečekal. Podářilo se mi vstát a odtrhnout od zábradlí stojan s prospekty. Byl lehčí, než jsem čekal. Tiftin už zase mířila ke mně.

Sebral jsem všechnu sílu, která mi ještě zbyla, a mrsknul ten kus železa proti ní. Prospekty se rozletěly všude kolem jako barevní papoušci a Tiftin kovovou konstrukci odrazila levou

rukou, jako by byla z polystyrenu. Mrkl jsem kolem, co bych tak ještě mohl použít, ale to byla chyba. Byla rychlá. Až nadpozemsky rychlá. Podrazila mi nohy, a ještě než jsem dopadl na zem, popadla mě za límec a za pásek kalhot a mrštila se mnou zpátky k baru. Tentokrát jsem barový pult přeletěl a skončil až v regálu s vystavenými lahvami. Slyšel jsem tříštění skla, a když jsem dopadl na zem, padaly mi na hlavu ještě střepy a tekly ulepené džusy, víno, pivo i tvrdý alkohol.

Halou se rozezněl alarm a nad barovým pultem se objevila hlava se sopečnými rty, spirálově vířícíma očima a ohnivými vlasy.

„Vítej na palubě, brouku,“ zavrčela s úšklebkem. „Určitě se ti tu zalíbí, stejně jako nám. A neber si to nijak osobně. Jen jsem ti chtěla dát najevo, že nemá cenu nás ukecávat. A jestli jsi měl jenom vyřídit vzkaz, tak to ber, jako že jsi ho vyřídil. A pozdravuj Paradala. Že se hluboce klaním.“

„Běž do prdele!“ zařval jsem a vztekem kopl do trubky pod pultem.

Zlomila se jako sirka a začalo z ní stříkat pivo. Cítil jsem, jak se ve mně generuje energie, o níž jsem zatím nevěděl. Tiftinina hlava zmizela. Vstal jsem a popadl blok chladicího kompresoru pod pultem. Vytrhl jsem ho z betonu i s kotvicími šrouby a vztyčil se s ním nad pult. Po té mrše už ale nebylo nikde ani památky. Hala byla skoro prázdná a ke mně se blížili čtyři chlapi v černých mundúrech ochranky, z nichž dva před sebou drželi pistole. Do prdele.

14.

Na letištní ošetřovnu mě dopravili na pojízdných záchranářských nosítkách za asistence ochranky a policie. Původně mi chtěli nasadit železka (a úplně původně mě snad i odstřelit),

ale naštěstí tam bylo dost svědků, kteří těm bezpečnostním snaživcům vysvětlili, že jsem to byl já, koho brutálně napadla šílená ženská. Ta pak najednou zmizela a žádný z nich nebyl schopný říct kam. Skoro nikdo si to nepamatoval a ti lidi, co ano, tvrdili každý něco úplně jiného. Jako by se znásobila a zmizelo šest žen najednou, každá jiným směrem. Policisti z toho byli hotoví, ale já ani ne. Prostě Tiftin.

Po cestě letištním labyrintem (ošetřovna byla až někde u opravy motorů, nebo kde) jsem analyzoval stav svého těla (o stav duše jsem se ani nepokoušel, ten byl na sračky). Nic moc. Lidské tělo je absolutně k ničemu. Po tváři mi stékala krev a pivo, pravé zápěstí mi rozežirali draví mravenci a páchlo spáleným masem, v plicích jsem měl zapáchnuté kopí, nebo co, špatně se mi dýchalo a levé koleno jsem měl skoro vytržené z nohy. Jediné pozitivum spočívalo v tom, že zmizely ty pitomé vibrace. A když pak mými nosítky rozrazili dvoukřídle lítací dveře na ošetřovnu, došlo mi, že ty vibrace určitě způsobila ta zasraná Tiftin. To bylo ono. Byla to její přítomnost. Prozradila se jimi. Akorát že já jsem to v tu chvíli ještě netušil. Teď už to vím, i když ten poznatek byl dost drahý.

Doktor byl třicetiletý Arab a jeho první otázka zněla: „Do prdele, to vypadl z letadla při startu?“

„Rvačka v hale,“ oznámil jeden z policistů.

„A kde máte toho druhého? Zdrhnul, nebo nepřežil?“

„Zdrhnul,“ konstatoval policista a otočil se ke mně. „Nějaký doklad, pane?“

Snažil jsem se sáhnout do náprsní kapsy, ale bez úspěchu. Pravá ruka mi ještě doutnala a levá možná byla zlomená (nejmíň třikrát). Doktor to udělal za mě. Vytáhl mi z kapsy pas a podal ho policistovi.

„Je to britský občan,“ sdělil doktorovi. „Tak s ním zacházejte opatrně. Jejich právníci jsou bestie.“

Doktor mi ho zasunul zpátky do kapsy a otočil se za sebe.

„Holky, šoupněte mi ho na CT, rentgen a telenoral. Jo a píchněte mu něco na obnovení adrenalinové dynamiky a taky zesilovače imunitních systémů a bioreplikátory. Na rány endorfinový náplasti.“

„Takže už si ho přebíráte, doktore?“ zeptal se policista.

„Jasně že jo, díky za spolupráci.“

„Taky tak.“

Oba uniformovaní odkráčeli a v mém zorném poli se objevily dvě holky ve světle zelených sesterských úborech. Mnohem příjemnější vizuální vjem než ti policajti v černých. Krátkovlasá černovláska s rozkošně rozpláclym nosíkem (skoro kočičím) a druhá s kaštanovými vlasy po ramena a výraznými slovanskými rty.

„Sabi, připrav zatím ty sajrady do injekcí a já ho mrsknu do tunelu,“ oznámila černovláska a zapřela se do nosítek, aby mě odvezla do útrob ošetřovny.

Projeli jsme lítacími dveřmi do vykachličkované chodby a já jsem sledoval pomalu ubíhající zářivky nad sebou, které mi připadaly jako jedovaté šípy zarývající se do mého sebevědomí. Zasraná Tiftin. Zastavili jsme u dalších dveří, kde kočička černovláska strčila do čtečky kartu, a než je otevřela, naklonila se ke mně.

„To teda fakt poslali exota,“ řekla. „Ty ses ale předved. Super.“

Vyvalil jsem na ni oči. „Cože?“

„Nic lepšího tam nemáte?“

Zase jsem byl mimo. Buď mi hlava ještě nefungovala tak, jak by měla, anebo pro mě pozemský svět s jeho vztahy a logikou zůstane navždycky nepochopitelný.

„Vůbec nevím, o čem mluvíte, slečno.“

Ušklíbala se a odfoukla si černou ofinu z čela. Rozhlédla se kolem a naklonila se ještě blíže. „Jsem hybrid, čumáčku.“

Chvilku mi trvalo, než mi to došlo. Rubínovi lidi s vypreparovaným mozkiem a narvaní molekulárními procesory.

„Myslela jsem, že aspoň pošlou nějakýho Terminátora, Kapitána Ameriku anebo něco podobného,“ pokračovala a otevřela dveře.

„Hele, nech si to, jo? Zatím jenom osahávám terén a...“

„Spíš on osahává tebe,“ ušklíbala se.

„...a prověřuju možnosti.“

„A jak jsi asi zjistil, tak jich moc nemáš.“

„Hlavně že ten váš blbej Rubín mlel něco o tom, že to budou jenom nemohoucí organismy na úrovni stepní veverky nebo bezduchého asociála.“

„Možná že jsou, akorát že ty seš na úrovni láčkovce.“ Měla odpověď na všechno.

„Ty budeš moje spojka s Rubínem?“

Protočila panenky a zavrtěla hlavou. „Jo ty myslíš, že jsme dopředu tušili, že tě tvoji kámoši rozmáznou hned na letišti, a tak jsme obsadili letištní ošetřovnu?“

„Slíbil mi technickou podporu.“

„To je možný, ale určitě nešlo předvídat, že ji budeš potřebovat hned v prvních deseti minutách, co se tu objevíš.“

Nade mnou už se zase pohybovaly zářivky. Jedovaté šípy.

„Já vás přišel vytáhnout z průseru, tak na mě nemusíš být takhle hubatá.“

„Tak promiňte, Vaše astrální Veličenstvo. Já mám akorát strach, abyste nás nezatáhl do ještě většího.“

Na umělou inteligenci byla vážně voseklá. Zářivky najednou zmizely a já jsem zajížděl do černočerné trouby.

„Doufám, že mi to neporuší auru, čakry a podobný věci.“

„Panebože... fakt exot,“ bylo poslední, co jsem slyšel.

15.

Byt Agnes Parauldové se nacházel v pařížské čtvrti Vitry-sur-Seine a byl stejně ponurý jako fasáda celého domu, na níž možná ještě byly fleky zaschlé krve z revolučních bouří v devatenáctém století. Třípokojový apartmán ve čtvrtém patře chránily před sluncem těžké závěsy připomínající spíše koberce a masivní historický nábytek byl z palisandru, ebenu a černého ziricotu, což taky nejsou zrovna optimistické dřeviny. Pod stropem se roztahoval devítiramenný mosazný lustr, jehož pokroucená chobotnicová chapadla byla zakončena orlími drápy, a kuchyně, aby to nekazila, byla obložená černým čedičem.

Samotná devadesátiletá Agnes zcela ladila s interiérem, protože na sobě měla dlouhý župan z černého hedvábí, na lemech protkaný stříbrnými ornamenty, a bělovlasý drdol propíchnutý dvěma dlouhými kovovými jehlicemi. Její obličej měl strukturu dna vyschlé řeky a barvu popela a oči, utopené v terasovitě uskákaných propastech, byly potažené matným filmem.

Celé to gotické království ale skrývalo ještě jeden pokoj, do něhož se vstupovalo nízkými litinovými dveřmi, a člověk se musel hodně sehnout, aby jimi prošel. Když se mu to ale podařilo, najednou se ocitl v jiném vesmíru. Ten byl laděný do žluta a růžova a připomínal pokojíček pro panenky. Nad nízkou postelí se snášel závoj vzdušných nebes posetých zlatými hvězdičkami, jednu ze stěn pokrývaly police s panenkami a plyšáky, pod oknem stál nízký stolek s talířem a kočičím obličejem na jeho dně. Jednu stěnu zabírala roztodivná prolézačka se žebříky, sítěmi, tunely, houpačkami a šplhadly, která částečně pokračovala i pod stropem. Na měkkém koberci byly vyobrazené myši. Asi stovka, v různých pozicích a z různých stran, jako by šlo o myší atlas.

Když tam Ziona vkročila poprvé, nemohla se na to všechno vynadávat a chvílku trvalo, než to vstřebala. Agnes jí vysvětlila, že tam její Lucinda žila. Lucinda byla bezsrstá kočka sphynx, která před šesti týdny umřela, a Ziona měla za úkol (za dvě stě euro) vyvolat jejího ducha, protože se s ní stará paní ani nestačila rozloučit. Ziona si kvůli tomu přinesla devět bílých svící, stejně jako je kočičích životů, protože netušila (stejně jako Agnes), který život u ní žila, a tak to Ziona bude muset zkoušet postupně. Doufala jen, že to nebyl zrovna ten devátý, poslední.

„Tak jo, dáme se do toho,“ řekla Ziona a vytáhla ze svého batůžku další pomůcky.

Jako vykuřovadlo se rozhodla použít silice z topolových pupenů, kořen manilského konopí a kočičí drápy.

„Taky budu potřebovat pár jejích chlupů. Ty snad tady někde najdete.“

„Snad ano,“ přikývla Agnes. „I když, to víte, u bezsrsté kočky to bude trochu problém.“

16.

Agnes seděla pohodlně usazená v těžkém křesle s rudým sametovým polstrováním, zatímco Ziona klečela uprostřed kruhu tvořeného devíti bílými svícemi. Měla pomalovaný obličej, chlupatý přehoz kolem ramen a v rukou držela horní část lebky kočkovité šelmy. V rozích pokojíčku doutnaly v mosazných miskách topolové pupeny a manilské konopí.

Rituál už trval dvacet minut, a v místnosti se tím pádem skoro nedalo dýchat. První tři životy dopadly neúspěšně a teď byly u evokace čtvrtého, který vypadal nadějně. Lebka v Zioniných rukou se mírně rozvibrovala a skoro jí upadla.

„Teď už musíte svého miláčka vidět, drahá Agnes,“ zašepkala Ziona.

„Teď už musíte svého miláčka vidět, drahá Agnes.“

Stará paní téměř neznatelně kývla hlavou.

„Já už ji vidím naprosto zřetelně, ale zezadu,“ pokračovala Ziona. „Je vedle mě a je otočená k vám.“

„Má smutný oči,“ hlesla stará paní.

„To se vám jen zdá. Musíme chvilku počkat. Určitě se jí rozzáří, až vás pozná.“

„Mě přece musí poznat hned.“

„Jistě, ale zatím vidí jen váš obrys v mlze. Chvilku to trvá.“

„Máte pravdu. Mám dojem, že už se jí prosvětlují.“

17.

Ziona Bianchi jela metrem na Rue du Bac, když jí v kapse pípla textovka. Vagón byl ale tak narvaný, že se ani nepokoušela mobil vytáhnout. Batůžek s magickými pomůckami svírala mezi nohama na podlaze a jakýkoli pokus o pohyb byl nemyslitelný. Naštěstí Rue du Bac byla už další stanice. Podařilo se jí vystoupit. Usadila se na lavičku hned na nástupišti a vytáhla mobil. V jejím světě nebylo moc lidí, kteří by jí mohli psát nebo volat. Klepla na zprávu:

Simona: *Amanda je mrtvá. Přijed.*

18.

Na Nanticoke Street 61 jsem dorazil po čtvrté hodině odpolední, otrávený jako malajský šíp. Na recepci seděl bezpohlavní android, první, kterého jsem viděl naživo. Před padesáti lety v údolí Karpat žádného neměli. Chyběly mu vlasy a byl trochu nafialovělý, což bylo proto (jak věděly zbytky Dottingera), aby se na první pohled vědělo, že jde o androida, a ne o člověka – což mě v souvislosti s informacemi od Rubína docela pobavilo. Naivní lidská káčátka vůbec nemají ponětí, že se mezi

nimi pohybují hybridy. Na druhou stranu jim to ale patří, protože jsem naprosto chápal, že umělou inteligenci muselo tohle trapné nafialovělé pravidlo vyloženě urazit.

„Máte zpoždění, pane Winwoode.“ Musel mít v databázi moji fotku, když mě hned poznal.

„Vím o tom, Charlesi.“ Měl to na jmenovce na náprsní kapse. „Drobný konflikt na letišti.“

„Promiňte, pane, ale váš obličej svědčí o tom, že zase tak drobný nebyl.“

„Nevím, jak u vás, ale já jsem z Británie a u nás by šlo o prkotinu.“

„Ohlásím vás panu kapitánu Lusbymu.“

„Buďte tak hodný.“

„Můžete zatím vyjet výtahem do třetího podlaží.“

„Dík.“

Odebral jsem se k výtahu. Co se týká vzhledu, byl jsem už naprosto v pořádku (až na ten obličej), protože jsem měl na sobě nové kvádry, košili i vázanku z místního HB Marketu, a fyzicky už jsem byl taky v pohodě, protože americké bioreplikátory opravdu fungovaly skvěle. Ze zápěstí jsem měl odpreparovaný velký kus kůže a menší kus masa, které mi nahradili biotkání, kosti i žebra jsem měl v pořádku během čtyřiceti minut. Pouze rekonstrukci obličeje odmítli, protože by pak prý má podoba nesouhlasila s identifikačními daty a mohlo by se mi taky stát, že by mě nějací aktivní úředníci velmi rychle deportovali.

Ale ksicht mě netrápil vůbec. Vzhled piráta ošlehaného větry, noži a mačetami mi docela vyhovoval. Jen co se týká mého citlivého nitra (myslím tím duši), tam jsem v pohodě rozhodně nebyl. Tam jsem byl totálně nasraný.

Vlezl jsem do výtahu (oslovil mě jménem a popřál mi hezký den) a sdělil mu, že chci do třetího patra. Neslyšně se dal do pohybu. Měl jsem plnou hlavu té mrchy Tiftin. Kdybyste si

otevřeli AEAU (Atlas entit astrálního universa, 1162), dozvěděli byste se, že Tiftin je ze sféry Uranu, kategorie zatím nespecifikované. Má dlouhé bílé vlasy, na krku obsidiánovou tabulku s osmi runami a je oděná v rouchu utkaném z kovových vláken. Její doménou jsou magické technologie a jejich vývoj. Takže to vypadalo, že tahle kočička ve svém magickém vývoji došla dál, než bylo v astrálním světě známo (asi zapoměla napsat závěrečnou zprávu), a rozhodla se absolvovat divoké prázdniny na Zemi.

Jak ale sakra mohla znát čas a lokalitu mého příchodu sem? A jak mě mohla poznat? O mém přesunu na Zemi jsem věděl jenom já, Paradal a Rubín. Ten to ale určitě nikomu nevyblil. A i kdyby chtěl, nedokázal s astrálními entitami na Zemi komunikovat. Takže to někomu vyblil ten debil Paradal. Někomu, o kom si myslel, že to nevyblíje dál.

Dveře výtahu se otevřely a já vypadl na chodbu pokrytou vínově žlutým aragonitem. To jsem poznal já, ne Dottinger. Zním všechny pozemské šutry a horniny. Byly tam šestery dveře, z toho čtvery otevřené a z jedněch vykoukl vysoký chlápek s řídkým ježkem na hlavě, ve světle béžové košili a s placenkou FBI na opasku.

„Asi hledáte mě.“

„Dobrý den. Jestli jste kapitán Lusby, tak jste to trefil.“

„Jo, to jsem já.“

Vyšel ze dveří a já mu vykročil naproti. Podali jsme si ruce.

„Máte zpoždění.“

„To ten android dole říkal taky.“

„Už jsem to chtěl zabalit.“ Ukázal na můj obličej. „Vášnivá noc?“

„Incident na letišti.“

Lusby se zarazil. „Myslíte to ranní pozdvižení ohledně nějaké šílené ženské?“

Přikývl jsem.

„To jste byl vy?“ vyvalil na mě oči.

Zase jsem přikývl.

„Pojďte za mnou,“ otočil se a rychlým krokem odpochodoval do dveří, ze kterých před chvílí vyšel.

„Myslíte, že by to mohlo souviset s důvodem vaší přítomnosti zde?“ zeptal se za chůze, aniž se otočil. „Nebo to byla jen bláznivá náhoda?“

„To teprve budeme muset zjistit. Ale o mém příletu věděli jen naši a vaši lidi z bezpečnostních složek.“

„Do hajzlu.“

Kancelář velikosti badmintonového hřiště obsahovala osm pracovních stolů, na každém z nich dva až tři monitory a u pěti z nich lidi. Tři muži a dvě ženy. Hezká dlouhovláska ve vytaháném tričku a krátkovlasá blondýna s velkýma hnědýma očima. Tak to aspoň vyhodnotily zbytky Dottingerova mozku. Chlapy skoro neregistroval.

„Gill, spoj mě s letištní policií,“ houkl Lusby na dlouhovlásku a přešel ke svému stolu.

Následoval jsem ho.

„To nám ani nepředstavíš nového kolegu?“ zeptala se a komicky nakrčila nosík jako kočka nad žrádlem, které jí nechutná.

„Jo... poslouchejte.“

Nad několika monitory se objevily unavené oči. Blondýnka je měla největší.

„Tohle je Yaran Winwood, kolega z Británie, který nám pomůže s Division Street 12.“

Otočil se ke mně. „Individuálně se s nimi seznámíte v průběhu práce.“

„Britský kolega je chovatel divokých šelem?“ ozvalo se zpoza jednoho monitoru.

„Máš už to letiště, Gill?“

„Dělám na tom.“

Kecala. Stála u stolu s rukama v kapsách, pozorovala mě a nejspíš počítala řezné rány v mém obličejí.

„To je kvůli tomu incidentu, který jsme měli v ranní svodce?“ zeptala se.

„Kolega Winwood tvrdí, že byl jeho přímým účastníkem.“

„Vypadá dokonce na hlavního hrdinu,“ konstatovala a sáhla po mobilu na stole.

„Sežeň mi někoho zodpovědného, kdo to tam řešil.“

„Budeš ho mít na lince pět.“

Lusby se posadil, pak se natáhl a přisunul mi od vedlejšího stolu další židli.

„Posaďte se.“

Na monitoru před ním naskákala barevná očíslovaná políčka. Sáhł na pětku. Taky jsem se posadil. Políčka zmizela a objevil se holohlavý šedesátník v policejní uniformě.

„Lusby, FBI. Potřeboval bych všechny informace o tom ranním incidentu tam u vás.“

„Jo. Už asi vím, co myslíte. Účastníkem byl britský občan a...“

„To všechno vím, stojí tu vedle mě.“

„On s tím šel na FBI?“ zeptal se letištní velitel překvapeně.

„Nešel. Je to náš konzultant z Británie. Ráno přiletěl.“

„Aha... Nic moc o tom nevíme. Výpovědi svědků se liší. Údajně neznámá žena bezdůvodně napadla... aspoň napadený tvrdil, že bezdůvodně... napadla napadeného a pak zmizela. Škoda na majetku osm set dolarů a...“

„Jak mohla sakra zmizet?“

„To právě nikdo neví. Možná se bleskurychle převlíkla a nikdo ji pak nepoznal, nebo prostě... Fakt nevím. V tom se svědci hodně rozcházejí.“

„Pošlete mi záznamy všech kamer z haly, kde k tomu došlo.“

„To bylo samozřejmě první, co jsme chtěli prověřit. Bohužel v inkriminovaný čas kamery nefungovaly.“

„Prosím?“

„Ani jedna. Výpadek sítě. Jako naschvál, od 7:45 do 8:20 jenom zrnění.“

Natáhl jsem si nohy a strčil si ruce do kapes. No jasně. Rubín. Musel to udělat takhle, aby nebylo vidět, že vystupuju z taxíku, jdu do odletové haly a teprve z ní se přesunu do příletové. Chytré. Akorát že to nahrálo té bestii Tiftin.

„Děláte si prdel?“

„Bohužel nedělám. Teď už ale všechno zase běží, jak má.“

„Tak vám děkuju.“

„Rádo se stalo.“

Lusby ukončil hovor a podíval se na mě unaveným pohledem.

„Tak pojdte. Ukážu vám váš stůl. Všechno k případu už máte natažené v počítači. Jo, a tady máte služební mobil. Veškerá čísla na lidi, které byste mohl potřebovat, tam máte.“

„Myslíte záchranku?“ zeptal jsem se a Gill o dva stoly dál vyprskla smíchy.

19.

Monitor automaticky vyjel ze stolu, když jsem se posadil na židli, a kromě toho, že byl displej dotykový, disponovala stolní deska ještě vpreparovanou keramickou klávesnicí.

„Má to i hlasový vstup,“ upozornil mě Lusby.

Stejně jako v Londýně, zaregistroval fragment Dottingerova mozku. Na monitoru byl romantický obrázek islandské sopky, z níž se najednou vyvalil dým, a v dalším okamžiku ohnivě

explodovala, až jsem se lekl. Z létajícího žhavého kamení se pak postupně skládal obličej. Chlap v trapném vysokém klobouku, v černém kabátě s vysokým límcem, černými brýlemi spuštěnými na orlí nos a s dýmkou v ruce.

„Dobrý den, pane Winwoode,“ pozdravil mě přízrak.

„To je jeho oblíbený vstup,“ konstatoval Lusby vedle mě. „Říkáme mu Sherlock, takže si s ním jako Brit určitě budete rozumět. Jinak je to ale umělá inteligence bezpečnostních složek, náš nejúčinnější a nejúspěšnější kolega. Při vši úctě, pane Winwoode, na něj nemáte.“

„Chápu, máme u nás podobného.“

„Jak mu říkáte?“

„Bond, James Bond.“

„A v Paříži určitě mají Poirota.“

„Omyl, slečnu Marplovou,“ ozval se Sherlock z monitoru.

„Mohlo mě to napadnout, zženštilí Frantíci. Abych se přiznal,“ pokračoval Lusby, „vůbec nechápu, co naši NSA vedlo k tomu, aby vás požádala o pomoc. Možná byste mi to mohl vysvětlit vy. Fakt mi to vrtá hlavou.“

To mě dostal. Neměl jsem připravenou odpověď a ani mě nic nenapadlo. A nenapadlo mě ani, že by se mě na to mohli američtí kolegové zeptat. Přitom to bylo naprosto logické a nakonec jsem musel uznat, že Lusby se může mou přítomností cítit trochu dotčený.

„Měli tam podobný případ,“ zachránil mě Sherlock.

No vida, Rubín byl naštěstí v pohotovosti.

„A žes mi o tom nic neřekl,“ obrátil se k monitoru Lusby.

„Vydoloval jsem to z nich teprve před hodinou a dělali kolem toho děsné vlny. Je to asi pět měsíců staré a týkalo se to hodně vysokých míst. Je to ve speciálním režimu utajení. Nic víc nám k tomu neřeknou, ale tvrdí, že tady kolega Winwood bude v obraze.“

Lusby se na mě podíval s velkými otazníky v očích. Jenom jsem pokrčil rameny.

„Myslel jsem, že budeme spolupracovat,“ zavrčel.

„Samozřejmě. V to doufám. Než ale ze mě dostanete nějaký komentář, projdu si všechny podklady k vašemu případu, protože o něm zatím nevím vůbec nic. A možná nakonec usoudím, že to s tím naším nemá nic společného.“

„OK,“ hlesl Lusby nepříteli přesvědčivě. „Předpokládám, že pistoli máte svoji.“

„Hmm... ještě jsem se nepodíval do kufru,“ řekl jsem po pravdě.

Vyvalil na mě oči a jen nevěřicně zavrtěl hlavou.

„To si fakt myslíte, že byste ji do Států provezl v kufru?“

„Máte pravdu. Takže asi nemám.“

„Řeknu Frankovi, ať vám nějakou půjčí z našeho skladu.“

„Dík. Asi budete chtít nahlásit, kde se ubytuju.“

„Nebudu, Sherlock mi to řekne,“ obrátil se zase k monitoru.

„Kolega Winwood bydlí v hotelu Neptun na Lafayette Street,“ ozval se Sherlock.

„Vy jste mi objednali i hotel? To je od vás milé.“

„My ne, britská MI6.“

„Aha.“

„My ho budeme akorát platit,“ řekl s úšklebkem Sherlock. Určitě si s ním budu rozumět.

20.

Hotel Neptun stál přibližně uprostřed rušné Lafayette, měl modře tónovaná skla v oknech a celou fasádu obloženou akvamarínovými a tyrkysovými obkladačkami, takže vypadal jako dno bazénu. Vstupní portál tvořila doširoka rozevřená žraločí tlama s hrůzostrašnými zuby a hala za ním, to byly dokonalé

útroby tohoto mořského dravce. Vrcholem klenutého stropu probíhala bělostná páteř vyskládaná z obratlů a z nich vybíhala do stran segmentová žebra končící až v podlaze. Mezi nimi se vlnil narůžovělý samet, který měl nejspíš představovat pulzující maso.

Mírně nafialovělá recepční, navlečená v obepnutém šupinatém úboru a s modrými vlasy zvlněnými jako mořský příboj, vypadala opravdu jako skutečná mořská panna a vsadil bych se, že kdybych se za ten její pult naklonil, možná bych zahlédl i ocasní ploutev.

„Vítám vás u nás, pane Winwoode,“ oslovila mě, ještě než jsem se stačil opřít o desku z modrého čirého skla. „Váš pokoj číslo čtyři sta šestnáct je již připraven.“

Trochu mě rozhodila. Pořád jsem měl problém zvyknout si na to, že ačkoli tady nikoho neznám, všichni znají mě. Tedy všichni, kdo jsou napojení na tu jejich bláznivou umělou inteligenci. Znají mě každé blbé vstupní dveře, každý debilní eskalátor, pitomý výtah, ví se o každém mém hovoru. Svět zahlcený miliony kamer, z nichž každá je udavačka. Stačí, aby poprvé sejmula váš ksicht, a zná vás půl planety. Ví o každém vašem pohybu, ví, kolik jste toho vypili v baru a co jste šeptali do mobilu, aby vás nedejbože nikdo neslyšel. Nechápal jsem, jak v tomhle lidí můžou přežívat, a jenom jsem doufal, že něčeho podobného se astrál nikdy nedočká.

Pokoj číslo čtyři sta šestnáct vypadal docela luxusně (Rubín nešetřil) a přivítal mě příjemným medovým hlasem linoucím se odněkud ze stropu potaženého modrým hedvábím. Zařízení tvořil konferenční stolek se třemi křesly, bar, obrovská postel (nejmíň pro čtyři), velkoplošná obrazovka, v koutě byl fitness-koutek se šlapadlem a dalšími dvěma stroji, jejichž funkci jsem nechápal (a Dottinger taky ne), na podlaze ležel příjemně hustý skořicový koberec.

Chloubou ale nesporně byla koupelna (ostatně, je to hotel Neptun). Obklad z tvrzené strusky se zatavenými jantarovými slzami, pod nohama vyhříváný žilkovaný malachit, baterie z červené manganové oceli a zrcadlový panel s tlakovzdušnými vysoušeči. Vířivka s perleťovým povrchem měla tvar mušle a v programu měla mimo jiné arktický příboj nebo tropické deště. Komunikovala v osmi jazycích. Moc jsem tu lidskou vášeň pro vodu nechápal, ale možná až tam ponořím Dottingerovo tělo, dojde mi to. Něco na tom přece být musí.

Vrátil jsem se do obýváku a otevřel kufr. Samé hadry (včetně pyžama), nějaké ručníky, toaletní potřeby a mobilní telefon. Ozvalo se cinknutí a medový hlas mi oznámil, že za dveřmi je hotelová služba.

„Nic jsem neobjednával.“

„Mám pro vás vzkaz, pane Winwoode,“ zaslechl jsem jiný hlas, pravděpodobně ten za dveřmi.

„Mohu otevřít?“ zeptal se ten stropní medový.

„Jo.“

Do místnosti vstoupil hotelový poslíček v pruhovaném námořnickém tričku s emblémem kotvy na prsou.

„Omlouvám se, že vyrušuji, ale přinesl jsem vám mobil,“ sdělil a podával mi modrý plochý přístroj.

„To asi bude nějaký omyl. Já mobil mám. Dokonce dva. Jeden svůj a jeden služební.“

„Tak tohle je třetí.“

„Nepotřebuji třetí. Už teď v nich mám zmatek.“

„Potřebujete, pane.“

„To je jako speciální hotelový? Pro spojení s kapitánem Nемым?“

Zavrtěl hlavou. „Ne, pro spojení s AI.“

Došlo mi to. „Takže ty seš taky hybrid?“

„Jmenuji se Patrick, pane.“

„Tímhle se spojím s Rubínem?“

Zase zavrtěl hlavou. „Ne, se Safírem.“

„Ten je ještě nad Rubínem?“

„Je to spojovatel. Spojí vás se Smaragdem.“

Do prdele. Šla mi z toho hlava kolem. Vypadalo to, že baltimorská AI si oblíbila drahé kameny.

„A Smaragd je kdo?“

„Šéf operace. Ale Safír vás může spojit i s Rubínem, pokud jste si ho oblíbil.“

Vzal jsem si od něj ten mobil.

„Jednička je Safír,“ pokračoval.

„To je ten spojovatel?“

„Správně. Už se orientujete.“

Nebyl jsem si jistý.

„A dvojka je váš spojovatel,“ dodal. „Myslím astrální. Ale jde to taky přes nás, protože přímé spojení do astrálu není technicky možné. My vás ale spojit dokážeme.“

Určitě kecal. Musí to jít přes ně – ne kvůli technickým problémům, ale proto, že potřebují vědět, co se kde šustne. Asi by celá ta jejich umělá inteligence zkolabovala, kdyby se objevilo něco, o čem by nebyla informována. Pohltila by ji umělá deprese, ze které by se už nikdy nevzpamatovala.

„A trojka?“ zeptal jsem se.

„Funguje pouze jednička a dvojka,“ oznámil.

Jasně. Snažili se mi to ulehčit, jak nejvíc to šlo. Mají mě za totálního trotha.

„Tak jo, že děkuju.“

„Rádo se stalo, pane Winwoode.“

Mírně se uklonil, hotelová inteligence mu otevřela dveře a on vykráčel na chodbu. Položil jsem modrý mobil na stůl, vytáhl z kapsy ten, který mi dal Lusby, a pak ještě třetí z kufru. Budu si je muset nějak popsat, jinak se z toho zblázním.

Natáhl jsem ruce směrem k záclonám před okny a zkusil je na dálku zapálit, abych si ověřil, jestli mi zůstaly astrální schopnosti. Ani ťuk. Nezačaly ani doutnat. Sakra. Otočil jsem se ke stolku uprostřed pokoje, znovu jsem natáhl ruce a pokusil se posunout vázu s umělou kytkou. Ani se nehnula a kytka jako by se mé marné snaze přímo vysmívala. Do hajzlu. To nevypadá dobře. Pak jsem zkusil žluté motýlky. Ti se povedli. Ve vzduchu jich najednou poletovalo šest. Přidal jsem ještě dva. Fungovalo to. No, aspoň něco, i když nevím, jestli mi to k něčemu bude.

21.

Čtyřmotorový Boeing 827 ještě ani nestačil dosednout na přistávací plochu baltimorského letiště a Zioně Bianchi na jednom z mobilů pípala textovka. Byl to ten americký, s operátorem American Bell2. Otevřela ji.

FBI Baltimore. Dostavte se prosím co nejdříve na naši úřadovnu v Nanticoke Street 61. Nutné. kpt. Lusby.

Ziona otráveně strčila mobil zpátky do kabelky. Její čtyřhodinová absolutní svoboda odehrávající se deset tisíc metrů nad zemí, kdy byla mimo dosah jakýchkoli monitorovacích systémů, skončila. Začala nad Atlantikem, když se dostala ze spárů evropského systému, a skončila teď, když ji zaregistroval ten americký. Rozhodně ale nemínila své první kroky na americké půdě směřovat na FBI. Nejdřív si musí promluvit se Simonou. Musí vědět, co se vlastně stalo. Mluvila s ní sice telefonicky ještě z Paříže, ale nevěděla nic víc, než že je Amanda po smrti, a nechtěla se moc vybavovat po telefonu. Ziona doufala, že jí teď Simona řekne víc.

Amanda byla odjakživa ztřeštěná (alespoň ze Zionina pohledu) a bylo jí jasné, že pokud už nežije, tak to určitě není

důsledek přirozené smrti nebo zhoubné nemoci, ale její ztřeštěnosti. Ostatně kapitán Lusby by se o ni jinak nezajímal. A asi to nebyla ani žádná obyčejná tragická nehoda, pokud s ní chce mluvit FBI. Takže nejspíš spadla do průseru. Nakonec, měla to napsané i ve hvězdách. Ziona se jí několikrát pokoušela udělat horoskop a pokaždé vyšel nejasně, ať už použila mayskou, helénskou nebo babylonskou astrologii. Tranzitní horoskop jí nevyšel vůbec, takže buď nebyla normální Amanda, nebo hvězdy. Tipovala to na Amandu.

Se Simonou se sešly v Trinití Cafe, které díky spirálním ventilátorům na fasádě, ženoucím vůni ze suterénní pražírny přímo do ulice, bylo cítit už na tři sta metrů. Ve skleněných deskách stolků byly kromě kávových zrněk zatavené taky dotykové displeje s menu. Obě si objednaly cappuccino obohacené amfetaminem a k uctění Amandiny památky si ho ani jedna neosladila, protože v hořkých chvílích by bylo neuctivé pít sladkou kávu.

„Volala jsem jí celý den a nebrala to,“ chrlila ze sebe Simona s vlhkýma očima. „Zkoušela jsem to i večer, a pořád nic, což bylo divné. No, a druhý den ráno jsem to zkusila znovu a vzal to někdo od policie. To mě vyděsilo a hned jsem zavěsila. Volal mi zpátky. Teda na displeji bylo *Amy*, ale já už věděla, že tam žádná *Amy* není a že tam bude ten policajt.“

Ziona natáhla ruku a hřbetem ukazováčku jí otřela slzu pod levým okem. Simona vytáhla z kabelky papírový kapesníček a osušila si i druhé.

„Celé dopoledne jsem byla v totálně hajzlu,“ pokračovala. „Nemohla jsem se na nic soustředit. Volaly jsme si totiž každý den, někdy i dvakrát. A na fejsu už nebyla osmadvacet hodin, což se taky ještě nikdy nestalo. V poledne mi to už nedalo a vypravila jsem se k ní domů. Hrůza hrůz. Vstupní dveře byly oлеpené policejní páskou a před nima stál policajt.“

„Řekl ti, co se stalo?“

„Řekl mi kulový. Akorát zavolal dalšího, ten mě sbalil a odvezl k výsledku.“

„Nekecej.“

„Tam mi řekli, že Amanda je mrtvá.“

„Co se jí stalo?“

„To mi neřekli, jenom se furt ptali. Chtěli vědět, odkdy a jak moc se známe a koho zná ona a koho znám já, jestli jí někdo nevyhrožoval... Prostě samý blbiny. Já furt chtěla vědět, co se stalo, jenže mi to neřekli. A taky chtěli vědět, kde seš ty, protože tě zkoušeli sehnat a mělas mrtvý mobil.“

„Jasně, v Paříži jsem si pořídila jinej a číslo řekla jen pár lidem. Včetně tebe.“

„Amy jsi ho taky neřekla?“ zeptala se Simona udiveně.

„Ale jo, tý taky. Jenže ten můj druhéj si asi pojmenovala jinak, nebo ho měla jenom pod nějakým obrázkem, což je asi nenapadlo.“

„No, já jim stejně řekla, že nevím, kde seš, abych ještě neudělala nějakej průser.“

„To jsi udělala dobře.“

„Co budeme dělat?“ zeptala se Simona a znovu si utřela oči.

„Zavolám Britney.“

„To je kdo?“

„Její kočička. Ta by o ní mohla vědět víc. A mohla by mít i klíč od jejího bytu.“

Ziona vytáhla mobil a navolila obrázek bílého králíčka, pod kterým měla uloženou Britney Kahnanovou. Chvilku to trvalo, než se na druhé straně ozval mužský hlas: „Kdo volá?“

Ziona se zarazila. „Sháním Britney.“

„Není tady. Kdo volá?“

„Smím vědět, s kým mluvím?“

Chvilku bylo ticho a pak se ozvalo: „FBI Baltimore.“

Ziona zavěsila. „Do prdele...“

22.

Z hlediska fungování vesmíru jsou lidi podřadný druh, nicméně jeden unikátní (až epochální) objev se jim podařil. Je jím nesporně vířivá vana. Mrcasil jsem se v ní víc než hodinu a nemohl se nabažit všech vychytávek, které ten zázrak nabízí (a to jsem ještě určitě neobjevil všechny). Samozřejmě že k tomu hodně přispěla skutečnost, že je lidské tělo na povrchu mnohem citlivější než astrální, které je v podstatě necitlivé. A jestli jsem ještě před pár hodinami tvrdil, že je k ničemu, a nechápal jsem, jak v něm lidi můžou přežívat, musím se teď opravit. V některých okamžicích je ten shluk bílkovin na vápenaté kostře opravdu skvělý. Například ve vířivé vaně. Úžasné, úžasné, úžasné.

Jenže když jsem vylezl a hodil přes sebe župan, zase se přihlásila jeho negativa. Měl jsem hlad. Otevřel jsem pokojový bar, ale samozřejmě tam byl jenom chlast. Pak jsem si ale všiml, že na jeho horní desce je displej. Podařilo se mi ho oživit a objednat si jeho prostřednictvím pečený váleček z lososa na carpacciu z červené řepy, s máslovou omáčkou, lososovým kaviárem a jemným koproovým pyré a k tomu chipsy ze žraločí kůže. Co jiného než rybu si taky objednat v Neptunovi (navíc když to platí FBI Baltimore). Medový hlas ze stropu mi oznámil, že to budu mít za půl hodinky.

Usadil jsem se do křesla, hodil si nohy na stůl a sáhl po modrém mobilu. Z toho, jak mě setřela ta hybridní sestra na ošetřovně, jsem se už vzpamatoval. Byl čas dát ctěné AI najevo, že taky nejsou žádné hvězdy. Navolil jsem jedničku.

„Tady Safír. Co pro tebe mohu udělat?“

No vida, spojení funguje perfektně.

„Ty seš ten spojovatel?“

„Jo.“

„Tak chci Rubína.“

„Ne Smaragda?“

„Ne. Rubína.“

„Moment.“

Ozval se hned. „Rubín. Šéfem akce je Smaragd.“

„Já vím. Tobě chci jenom říct, že jsi pořádně kecal.“

„Slyšel jsem, že jsi měl problémy.“

„Sekli jste se teda fakt totálně.“

„Jak to?“

„Ti tři od nás, kteří tu jsou, nejsou žádné vylízané polární lišky ani hluchoněmí hadroví panáci, ale hodně sofistikované bestie, navíc disponující schopnostmi, které si neumím vysvětlit.“

„Říkal jsem, že je nedokážeme identifikovat, takže to byl jen odhad na základě posledních vědeckých poznatků a teorií.“

„V tom případě jsou vaše poznatky a teorie úplně k ničemu.“

„Není třeba hned dělat tak radikální úsudky a hodnocení. Tato situace ještě nikdy nenastala, neexistuje žádná zkušenost. Při přenosu nejspíš došlo k nekontrolované mutaci, kterou na základě dostupných informací nebylo možné předvídat. Ostatně většina dějů v kvantové fyzice a biologii je zatím nepředvídatelná. A co teprve v kvantové démonologii. Ale jestli si chceš stěžovat, tak si stěžuj Smaragdovi. On řídí akci. Já mám na starost jen diplomatickou komunikaci z naší strany směrem k astrálu.“

„Dyť to jsem přece já.“

„Nejseš. V tuto chvíli a v této operaci ne. Jsi pozemský s astrálním nádechem.“

„Dík za definici. Celou tu operaci ale stejně můžeme odpískat, protože ti tři o kontakt se mnou nestojí. A Tifin mi rovnou řekla, ať jdu do prdele. Čímž myslela zpátky do astrálu, protože je prý neukecám.“

„Tohle opravdu musíš řešit se Smaragdem a s tím vaším Parádalem.“

„Je to Paradal.“

„To máš jedno.“

„Tak jo. Přepoj mě teda na toho vašeho Smaragda.“

„Musíš přes Safíra.“

„Třeba netopýra, hlavně už mi ho dejte na linku.“

„OK. Měj se, rád jsem si s tebou pokecal.“

„Já taky.“

„Tady Safír.“

„Vypadá to, že se dneska proberu celou vaší drahokamovou pokladnicí. Dej mi Smaragda.“

„Hned to bude.“

„Smaragd. Jsem informován. A jsem rád, že to šlo tak rychle.“

„Co šlo rychle?“

„První kontakt. Báł jsem se, že to bude trvat déle.“

„Aha. Nechtějí se se mnou vůbec bavit. Nemá to cenu. Takže bude nejlepší, když mě odtransportujete zpátky.“

„Na to zapomeň. Všechno jde naopak líp, než jsem čekal.“

„Cože?“

„Až doteď jsme byli schopní registrovat jen výsledek jejich výstřelků, ale ne výskyt původců. Ten jsi zaregistroval až ty. Je to obrovský úspěch.“

„Dík,“ zavrčel jsem. „I když jsem se o něj zase tolik nezasloužil.“

„Potřebuji přesný popis toho, co na tebe zaútočilo.“

„Byla to Tifin.“

„Nezajímá mě, kdo od vás to byl, chci popis.“

„A k čemu vám bude, když ani nevíte, kam zmizela?“

„To nech na nás. Chci ten popis.“

„Tak jo. Oranžový vlasy po ramena, mírně zvlněný jako ran-
ní vánek...“

„Vykašli se na poezii.“

„...oči nevím, byly ukryté za černými brýlemi. Lesklé rubíno-
vé rty... nebo to spíš byl vlčí mák...?“

„Já se z tebe zblázním.“

„...purpurová podprsenka...“

„Ona byla jen ve spodním prádle?“

„Měla na ní bílou halenku, ale byla to spíš podzimní řídká
mlha válející se nad dvěma velkými souměrnými kopci. Potom
pouštní golfové hřiště včetně jamky...“

„Prosím?“

„Myslím tím odhalenou břišní krajinu s pupíkem. V pase ši-
roký kožený pásek, tipuju na nilského krokodýla. Kožená suk-
ně barvy velbloudí srsti. Nohy dole laní, nahoře spíš koňské,
zadek dobře stavěná kobyla. Chromované stříbrné lodičky na
vysokých jehlových podpatcích a...“

„Dík, ozvu se ti.“

Položil to. Fakt magor. Stropák mi oznámil, že za dveřmi je
moje večere. Řekl jsem, že to беру a že může spustit padací
most. Nepochopil to. Musel jsem mu po lopatě říct, ať otevře.
Hotelová inteligence moc inteligence nepobrala.

Do pokoje narolovala holka v námořnickém (škoda, že ne ta
mořská panna z recepce, abych si ověřil, jestli má ocasní plou-
tev) a na servírovacím stolku přivezla objednané jídlo.

„Proboha, kde se tu vzal ten hmyz?“ vytřeštila oči směrem
k baru, kde poletovalo mých osm žlutých motýlků.

„To je v pořádku. Patří ke mně.“

„Vy jste entomolog?“

„Něco takového.“

Ještě chvíli na ně nedůvěřivě zírala a pak se zeptala, jestli si budu přát ještě něco. Poděkoval jsem a řekl, že nikoli. Když odešla (s očima navrch hlavy, jako by ještě nikdy neviděla žluté motýlky), posadil jsem se k tomu, co přivezla, a zprvu to jen tak pokusně ozobával, načež jsem musel lidským organismům připočíst další plusové body, protože pro Dottingerovy chuťové buňky to byla lahůdka. Víno vyhodnotily stejně.

23.

Po večeři (fakt byla skvělá) jsem se rozhodl ještě zkusit druhé číslo, které mi šéfové AI natáhli do modrého mobilu a které mělo být do astrálu. Pohodlně jsem se usadil a stiskl dvojku.

„No vida, už jsme mysleli, že ses na nás taky vykašlal,“ ozvalo se na druhé straně skoro okamžitě.

„Kdo tam je?“

„Kdo asi? Sandalfon.“

Vlastně jo. Paradal snad nikoho jiného ani určit nemohl. Podle specifikace AEAU je Sandalfon vysoký anděl v černém rouchu utkaném z černých jisker, zprostředkovávající komunikaci se spirituálními entitami a živlovými nebo planetárními duchy.

„Potřeboval bych mluvit s Paradalem.“

„Nevím, jestli má dobrou náladu.“

„Ještě nikdy ji neměl, takže mi ho dej.“

Ozval se přerušovaný šum, jako když se ladí staré rádio. Sandalfon to evidentně neměl zase tak moc zmáknuté.

„Forneus, co se děje?“ uslyšel jsem v mobilu.

„Nic se neděje. Chtěl jsem Parada, ale Sandalfon to zmrvil.“

„Nedívím se. Zmrví všechno, na co sáhne.“

„Tak se odpoj a ať mi dá toho Paradala, sakra.“

„No jo, pořád...“

Podle AEAU je Forneus ze sféry Luna, kategorie markýz. Jeho zvláštností je, že nedokáže přijmout lidskou podobu, takže je všechno možné, ale většinou mořská obluda se žábami, ploutvemi a velkýma očima. Ale je skvělý luštitel šifer a hlavně pro tuhle vlastnost ho ve středověku často evokovali.

„Sandalfon. To jsi s ním rychle skončil.“

„Hovno, spojil jsi mi Forneuse. Chci Paradala.“

„No dyť.“

„Co no dyť? Byl to Forneus.“

„Asi se mi nějak připlatl do vlnové délky.“

„Asi.“

„Tak počkej, ještě to zkusím.“

Zase následoval přerušovaný šum.

„Paradal. Docela sis dal na čas.“

„Měl jsem první kontakt.“

„Tak to je výborný. Ale zatím se tu nikdo z nich neobjevil.“

„A nejspíš ani neobjeví. Teda, mluvil jsem zatím jenom s Tiftin.“

„Tys ji fakt našel?“

„Ne, ona si našla mě.“

„No a co říkala?“

„Nejdřív se mnou vysmejčila letištní halu.“

„Nerozumím.“

„Skoro mě zabila.“

„Ty ses nebránil?“

„Ještě jsem si nezvykl na materializované tělo. Použila mě jako baseballovou pálku, kterou roztřískala bar.“

„Co jí zase přelítlo přes nos?“

„Já.“

„Forneus? Tak to se mi asi nějak připletl do vlnové délky.
Tak počkej, já to ještě zkusím.“

„Neměla náladu?“
„Na mě určitě ne.“
„Jak vypadala?“
„Atraktivní ženská se zrzavými vlasy.“
„Kde je, do prdele, vzala? Tady je měla vždycky bílé a byla to jedna z mála věcí, kterou nedokázala změnit.“
„Na Zemi to asi dokázala, a možná proto se jí tady tak líbí. A taky dokáže generovat obrovskou sílu a já nevím z čeho.“
„A co ti teda řekla?“
„Že je to tam baví a že se nemíní vrátit. Že se mám vrátit já. Tak teď nevím.“
„Co nevíš?“
„Jestli se mám vrátit.“
„Splnil jsi úkol?“
„Jo.“
„Neříkej.“
„Vyřídil jsem vzkaz.“
„A ona se ti vysmála. Takže budeš muset splnit i jeho druhou část.“
„Jakou?“
„Eliminovat je. Zničit, zrušit, znegovat.“
„Vůbec netuším, jak bych to mohl udělat. A navíc ani nevím, kde jsou a kde je hledat.“
„Vůbec se ti je nepodařilo detekovat?“
„To asi jo. Kolem Tiftin byly divné vibrace.“
„Tak vidíš.“
„Ale až když byla v té hale. Ona si našla mě, ne já ji.“
„Když umí najít ona tebe, určitě umíš najít i ty ji, akorát o tom nevíš. Prostě ses ještě neadaptoval na to prostředí a hmotu.“
„Nejsem si jistý, jestli vůbec takový okamžik někdy nastane.“
„Já vím, že nastane. Seš tam teprve první den, tak nevím,

co čekáš. Až budeš mít něco pozitivního, ozvi se. Démoni jsou věční,“ rozloučil se závěrečnou formulí.

„Až na věky věků,“ hlesl jsem.

Ozval se šum. Vypadalo to, že mě astrál i AI v těch sračkách nechali samotného. Natáhl jsem si nohy a zaklonil hlavu. Pod stropem se líně otáčela obří vrtule s rybími ploutvemi místo listů. Cítil jsem se divně malátně, zavíraly se mi oči. Co je zase tohle, sakra? Že by ta večere? Anebo víno? Úplně nový pocit. Tohle jsem v astrálu nikdy necítil. Než jsem to stačil zanalyzovat víc, svět se pomalu rozplynul v nicotu.

24.

Ziona bydlela všude a zároveň nikde. Byla totiž totálně globální, takže se půl roku vyskytovala v Tibetu, dalšího půl roku třeba v sibiřských stepích, potom v amazonských pralesích, afrických savanách, u islandských fjordů, anebo v thajských chrámech zarostlých v divoké zeleni. Většinou přespávala u šamanů, zaříkávačů, magiků, kmenových náčelníků, přírodních léčitelů, věstců, alchymistů a astrologů. V Baltimoru si ale musela najít hotel, protože nikoho ezoterického tu neznala a Amandin byt byl policejně zapečetěný.

Vstupní klíč k pokoji jí dole v recepci natáhli do mobilu, a když se před ní zasunuly do stěny dveře s číslem čtyři sta jedenáct, vpadla dovnitř, skopla z nohou boty a mrskla sebou na obrovskou postel.

„Pokojová služba hotelu Minolon vás vítá, slečno Bianchi,“ ozvalo se a Ziona se fakt lekla.

Posadila se na posteli a vyděšeně se rozhlédla po pokoji.

„Kdybyste cokoli potřebovala, stačí říct.“

Byl to jen pitomý reproduktor někde nad postelí.

„To jako že máš pořád nastražené uši?“ zeptala se.

„Jen kvůli dokonalému servisu pro vás, slečno Bianchi.“

„Tak s tím běž do prdele,“ zavrčela Ziona a znovu se uvedla do stavu vleže.

Původně si myslela, že ještě dnes v noci zkusí magický rituál za účelem evokace něčeho, co by jí mohlo říct něco o Amandě a způsobu její smrti, ovšem hotelová inteligence jí celou myšlenku zhatila. Tady by to nešlo. Navíc si nebyla jistá, jestli by tak narychlo dokázala sehnat jasmínové lístky, kajenský pepř a galgánový kořen. A nakonec ani nevěděla, koho by měla chtít. Ipose? Naberiuse? Gaapa? Natáhla se po kabelce a vytáhla z ní plechovou krabičku. Otevřela ji a strčila si do úst jointa.

„To ani nezkoušejte, slečno,“ ozvalo se.

„Cože? To jsou tu i nějaké zkurvené kamery?“

„Jen kvůli dokonalému servisu pro vás, slečno Bianchi.“

II.

Mršiny

25.

Nade mnou se rozezněl mohutný zvuk nebeských zvonů, zkombinovaný s jupiterským orlojem, což mě k smrti vyděsilo. Nejdřív mě napadlo, že mě vesmír vyvrhl až někam k Velkému třesku. Pak se začalo vracet mé lidské vědomí a došlo mi, že to jen zvoní telefon na stole. Modrý. Hned potom mé astrální vědomí opět zachvátila panika, protože jsem nevěděl, co se to se mnou stalo. Nicméně bylo evidentní, že jsem nějaký čas neexistoval. Jak to?

Sáhl jsem po mobilu. Byl na něm čas 03:12 a pod časovým údajem blikal *Safir*.

„Slyším,“ řekl jsem do mobilu a všiml si, že nějak blbě artikuluju.

„No konečně... Tady Safír. Předávám Smaragda.“
„Smaragd.“
„Mám problém,“ prohlásil jsem, ještě než stačil začít on.
„Jaký?“
„Zásadní. Asi to nefunguje. Moje tělo vypadává.“
„Jak vypadává?“
„Co já vím? To byste sakra měli vědět vy. Prostě jsem nějakou dobu neexistoval.“
„Blbost. Normální spánek.“
„Cože?“
„Víš snad, že lidi v noci spí, ne?“
„To vím. Ale tohle mi Rubín neřekl.“
„Vždyť to víš.“
„Jo, do prdele. Víím to. Ale netušil jsem, že to bude platit i pro mě.“
„Jsi v lidském organismu, který se prostě přes den unaví a v noci potřebuje spánek.“
„Tak s tím sakra něco udělejte. Já nechci žádný spánek.“
„Sorry, tohle nedokážeme. I naši hybridi spí.“
„Na ty já kašlu. Ti ať se třeba zblázní.“
„Jenom androidi nemusí. Ale v těch bys zase nefungoval ty.“
„Tak díky za info,“ zavrčel jsem otráveně.
„Našli jsme tu tvoji pouštní jamku,“ řekl.
Vůbec nic jsem nechápal. „Jakou zase jamku?“
„Golfovou. S laníma nohama a kobylicím zadkem.“
Konečně jsem se chytil. „Tifin?“
„Když říkáš, že to byla ona, tak asi jo. Identifikovali jsme ji. Máme ji na kamerách.“
„Myslel jsem, že byly vypnuté.“
„Samotný útok nemáme, protože v té hale je opravdu dokázala odrušit silnými elektromagnetickými pulzy. Jenže jsme ji našli na kamerách předtím, než vstoupila do letištního terminálu.“

Podle tvého popisu. Oranžové vlasy po ramena, mírně zvlněné jako ranní vánek. Laní nohy s kobylím zadkem.“

„Jasně.“

„Je to Karin Calabová, bydliště Fairmount Avenue 26, byt číslo 11.“

„Takže ona je jako skutečná? Se skutečným jménem a bydlištěm?“

„Jo. Zatím nevíme, jak to udělala, ale ten tvůj popis i kamery sedí.“

„Tak dík.“

„Jak dík? Měl by ses tam hned vypravit.“

„To určitě. Musím si to promyslet.“

„Co na tom chceš promýšlet? Naservírovali jsme ti ji na zlatém podnosu.“

„Naservírovali jste mi akorát odjištěnou bombu. Vyřeším to ráno, protože tohle zasraný tělo, co jste mi dali k dispozici, je pořád malátný a úplně na hovno. Nedovedu si představit, že bych s ním měl teď něco řešit. A už vůbec ne tu zákeřnou mrchu Tiftin. Takže díky za zprávu, a jak říkám, uvidíme ráno.“

„Tak dobře. Ostatně teď už nám zmizet nemůže, když máme její identifikaci. Budeme ji mít pod dohledem nonstop. Každopádně by se to ale nemělo odkládat.“

„Jo, беру na vědomí.“

Ukončil jsem hovor, hodil mobil na stůl a svalil se zpátky do postele.

26.

Uvést lidské tělo po noční neexistenci ráno do provozu se ukázalo daleko těžší, než jsem tušil. Do hajzlu... To si snad dělají prdel. Zbytek Dottingerovy neuronové soustavy se pomalu probíral a nasměroval mě k baru. Otevřel jsem ho. Bylo tam

pět lahví vína, pět lahví tvrdého alkoholu a pět lahví džusu. Zíral jsem na to a ani si neuvědomil, jak má ruka sáhla dovnitř a vytáhla jednu z nich. Jack Daniels, oznamovala etiketa a já cítil, jak to malátné gumové tělo najednou ožívá, ruce už šroubuje uzávěr a za chvíli jsem už měl jantarovou tekutinu na jazyku.

Ve stejném okamžiku jsem pochopil lidský termín *božský pocit*. Pro chuťové buňky megaslast, pro tělo živá voda. Do prdele. Ten lidský primitivní organismus nakonec má něco do sebe. Zvláště v kombinaci s Jackem Danielsem. Jak to, že jsme Jacka už dávno nezlanarili do austrálu? Jasně, lidi jsou podřadný druh, ale sem tam se jim něco vážně povede. Dal jsem si dva loky a usoudil, že to na ráno stačí, ale že během dne bude určitě dobré si podobnou slast dopřát znovu.

Depka z ranního pocitu vlastní nepoužitelnosti zmizela. Nejsm žádný velký optimista, ale v tuhle chvíli jsem se jím prostě stal. Mrcha Tiftin skončila, to mi bylo jasné. Neměla na mě. Byl jsem zase tím skvělým Yaranem, který si ví rady úplně se vším. Díky, Jacku Danielsi. Láskyplně jsem lahev uložil zpátky do chlazeného baru.

Některé z Dottingerových mozkových buněk mi naznačovaly, že bych se měl odebrat do koupelny a vyčistit si zuby, nebo co, ale nepředpokládal jsem, že to myslí vážně. Pak jsem si ještě chvilku poležel, protože jsem usoudil, že nedokonalé lidské tělo potřebuje nějaký čas, aby se uvedlo do standardního provozního stavu, a já to nechtěl přepálit.

Na Nanticoke 61 jsem tak byl chvíli před jedenáctou hodinou. Pozdravil jsem se s nafialovělým androidem v recepci a vyjel nahoru. Všude po chodbách, schodištích a vestibulech kmitala spousta lidí s papíry v rukou, s tablety, s telefony u ucha. Budilo to dojem naprostého zmateného chaosu, což mi zrovna nedělalo dobře, protože z austrálu na něco takového nejsem zvyklý.

U čajové kuchyňky stála o futro opřená Gill a čekala, až jí kávovar vyplivne kávu. Podle včerejšího letmého setkání s týmem mých nových kolegů je Gill nejvýraznějším zjevem. Ale spoň co se týká vizuální stránky. Prostě zapadala do Dottingerova vkusu. Příjemný souměrný obličej s hezkými rty, delší rovné tmavé vlasy spadající podél dlouhého krku, na kterém měla jizvu v podobě obrácené jedničky, což je runa Laguz. Symbolizuje původní kosmický chaos, je bránou k nevědomí a skrytým kosmickým silám, které často zasahují do běžného života. Je to runa odvahy, opatrnosti, prozíravosti a disciplíny. Podle staroněmecké magie slouží k vlastnímu prosazení navzdory situaci. Nepředpokládal jsem ale, že to Gill vůbec tuší.

„Dobré ráno, londýnský kolego,“ oslovila mě.

„Uctívá poklona, baltimorská kolegyně. Klidně mi říkejte Yarane.“

„Tak jo. Já jsem Gill.“

Naklonila se, políbila mě na tvář a zašeptala: „Ahoj, Yarane.“

Hm... Trochu mě to rozhodilo.

„Chceš taky kafe?“

„Jo, dík.“

„Lusby už na tebe čeká.“

Vešel jsem do kanclu a zpoza monitorů na mě zahleděla spousta očí. Jako nedůvěřivé krysy zpoza starého nábytku.

„Dobrý den,“ zahalekal jsem rozverně, protože se mě ještě pořád trochu držel optimismus Jacka Danielse, a zamířil jsem rovnou k Lusbyho stolu.

Měl zarudlý obličej, unavené šterbinové oči a zbytky vlasů, které mu ještě zůstaly, měl chaoticky rozhozené po temeni hlavy.

„Dobré ráno,“ pozdravil jsem ho.

„Spíš poledne, pane Winwoode,“ zavrčel a skoro mu nebylo rozumět. „Kde chcete začít?“ zeptal se.